

КНИСТЕР
ЛИЛИ ЧУДОТО

и пътешествието го Манголан

КНИСТЕР
ЛИЛИ ЧУДОТО И
ПЪТЕШЕСТВИЕТО ДО
МАНДОЛАН

Превод: Марина Михова

chitanka.info

Забавлявайте се с Лили Чудото!

В кралство Мандолан нещата са се объркали. Везирът Гулиман иска да се качи на трона, но той го отхвърля всеки път с трясък. Пристигнала да помогне, Лили изживява прекрасно приключение.

На гърба на слон тя отива в тайнствения Забранен град, за да спаси истинския крал на Мандолан.

Това е Лили, главната героиня на нашата история. Тя е горе-долу на твоята възраст и прилича на съвсем обикновено дете. Тя е такава, но не съвсем. Лили притежава нещо, което изобщо не може да се нарече обикновено, а именно — книга с магии!

Една сутрин Лили просто я откри до леглото си. Как ли се е озовала там? Тя няма никаква представа. Знае само, че разсеяната вещица Зурулунда Кноркс по невнимание е забравила книгата си. Тя знае още, че в книгата има истински вълшебства и магически заклинания, дори някои от тях вече е изпробвала.

Но внимавай!

По-добре не се опитвай да ги правиш! Ако прочетеш погрешно дори една дума, четката ти за зъби ще се превърне във вещицка метла, учителката ти — в зла измамница, сладоледът на клечка — в кисела краставичка. За по-сигурно Лили не разказа на никого за магическата си книга. Може да се каже, че тя вече е една истинска тайна магьосница. Успя да опази тайната за книгата дори от по-малкия си брат Леон. А това си е сериозно постижение, защото той е много любопитен и понякога може направо да те ядоса. Въпреки това Лили много си го обича.

Така, сега вече знаеш необходимото и историята може да започне.

ПЪРВА ГЛАВА

Беше четвъртък следобед. Лили стоеше на входната врата, за да могат двама мъже да пренесат един голям пакет. Мама вървеше пред тях и ги напътстваше. Леон, братът на Лили, тичаше покрай тях и непрекъснато се мотаеше в краката им. Едва когато мъжете от фирмата за мебели си тръгнаха, на Лили и брат ѝ им беше позволено да помагат в разопаковането.

Леон нямаше никакво търпение и така разкъса кашона, че навсякъде се разхвърчаха парчета.

— Внимавай! — извика мама и тогава ѝ хрумна нещо. — Леон, трябва първо да си измиеш ръцете и тогава да продължиш с разопаковането.

Леон се намръщи, но се запъти към банята.

Какво ли разопаковаха Лили и мама? Едно чисто ново кресло, което мама толкова много беше харесала! Беше пестила дълго време за него. Когато Леон се върна от банята, той много се впечатли от

придобивката на мама. Тя седна гордо в креслото, облегна се на меката облегалка и се почувства като царица.

— Това е страхотно! — извика Лили въодушевено и седна върху облегалката за ръце.

Леон веднага се покатери в скута на мама.

— Ще спиш ли в новото кресло? — попита я той.

— Може да се случи да заспя в него — усмихна се мама. — Но аз искам да чета тук. Какво ще кажете да си купя и една нощна лампа, която да сложа до креслото?

— Ако искаш — отвърна Лили. — Аз обичам да чета в леглото.

— Да, но едно такова кресло е много изискано... — каза мама замечтано, стана и събра остатъците от кашона.

Лили ѝ помогна, а Леон се разположи сам в креслото. Той седна така, че краката му увиснаха във въздуха. После обяви на висок глас:

— Говори космонавтът Леон. Летим към звезда Галактика, така че пригответе се за битка.

Малко по-късно започна да рита с крака и ръце. После се изправи върху креслото и се облегна на облегалката.

— Внимание, говори капитанът. Дръжте се здраво, защото ще минем през галактически дупки.

— Слизай веднага! — прекъсна го мама. — Това не е играчка. Това е моето кресло за четене. И щом казвам, че е мое, значи ще го ползвам само аз.

— Добре — каза Леон и се запъти към детската стая. — Точно такова кресло има капитан Крик в своя космически кораб — измърмори той.

Малко след това и Лили отиде в стаята си. Тя взе книга от етажерката, легна на леглото и зачете.

— Трябва да изляза за малко — извика мама от коридора. — Не правете пакости. Връщам се след малко. Ако искате, може да помислите какво ще вечеряме.

Лили продължи да си лежи в леглото. Мързеше я да се захваща за работа точно сега.

Мама едва беше излязла от стаята и Леон се промъкна отново във всекидневната. Лили се усмихна, защото предчувстваше какво си беше наумил Леон.

— Все му е едно какво е намислил капитан Леон — измърмори тя.

Момент! Това не беше ли входната врата? Да не би мама да беше забравила нещо?

После изведнъж Лили я чу да вика:

— Какво ти бях казала? Не се доближавай до креслото ми. Ако още веднъж те видя тук, ще изхвърчиш от него! Обещавам!

Лили не се впечатли, защото това се случваше често. Леон не слушаше мама и тя се ядосваше. Тя чу как Леон се прибра в стаята си, а малко след това мама излезе отново.

Ох, най-накрая имаше спокойствие и можеше да се чете...

Но мама едва беше излязла, когато пак се чу шум от стаята на Леон.

Туп, туп, туп...

Да не би Леон пак да се опитва да седне в креслото на мама? Лили скочи от леглото и отиде да види.

Леон наистина се беше настанил в креслото.

— Не чу ли какво каза мама? — упрекна го Лили.

— Напротив, чух — кимна Леон.

— Е, и?

Леон погледна Лили с упрек и каза:

— Затова седя тук.

Лили не разбра.

— Искам да летя — каза Леон и продължи да седи в креслото. — Нали мама така ми каза!

— Много добре знаеш какво искаше да каже мама — скара му се Лили. — Ще имаш проблеми.

— Но аз това искам.

— Да имаш проблеми с мама? — попита невярващо Лили.

— Но аз искам да летя! — отвърна настоятелно Леон. — Мама ми го каза.

Лили продължаваше да не вярва на ушите си. Тя се надвеси над креслото, сложи ръце на кръста и попита строго:

— Какво ти каза мама?

— Че ще летя! Тя ми обеща, че ако още веднъж седна в креслото й, ще полетя. Искам това да се случи!

— Не мога да повярвам на ушите си — каза Лили, като не знаеше дали да се смее или да плаче. — Ти си просто ужасен! — каза тя и се обърна, за да излезе от стаята. — Като се върне мама, наистина няма да можеш да си намериш място!

Тя се запъти към стаята си. В този момент се позвъни на вратата. Като ужилен Леон скочи от креслото. Май наистина се страхуваше от мама.

Лили се усмихна.

— Това не е мама. Тя си има ключ — каза тя, докато се промъкваше към вратата като шпионин, за да види кой е.

Леон последва сестра си предпазливо. Тя откряна вратата и надникна. Беше пощальонът. Той носеше специално писмо адресирано до:

Супер магьосницата Лили

Това беше гравирано и на печата. Лили се загледа.

Там беше изписано царство Мандолан. Марката беше огромна и чудно украсена. Върху герба имаше три глави на слонове, а отзад на писмото се виждаше червен печат. Колко тайнствено!

— Какво е това? — попита любопитно Леон.

— Нещо за мен — отвърна Лили.

За щастие Леон не можеше да чете. Той не трябваше да разбира, че тя е магьосница и още по-малко, че е супер магьосница. Лили се учуди, че Леон не я последва в стаята ѝ.

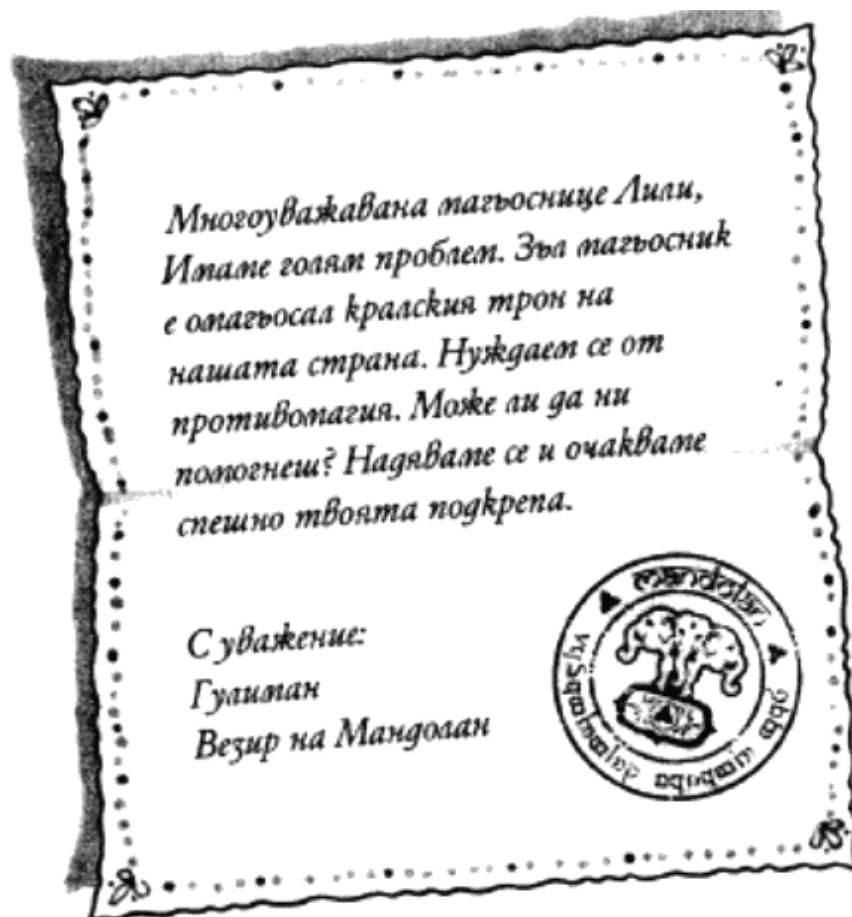

Най-вероятно отново се беше скрил в креслото на мама, за да се мъчи да излети. Лили въздъхна облекчено. Мама също я нямаше, така че тя можеше на спокойствие да си прочете писмото.

Извади джобното си ножче и отвори писмото. Сърцето ѝ биеше лудо, а погледът ѝ нетърпеливо шареше по скъпата хартия.

Миришеше на приключение!

ВТОРА ГЛАВА

Омагьосан трон? Противомагия? Лили препрочиташе отново и отново писмото. Хиляди мисли й минаваха през главата и много неща не разбираше. Къде ли се намираше тази страна Мандолан? Що, за бога, беше това везир? Както и да е. Едно беше сигурно — Лили щеше да помогне.

След като прочете писмото няколко пъти, изясни й се едно: на кого трябваше да помогне в това приключение.

Тя отвори тайното си чекмедже и започна да рови нетърпеливо из него. Бързо намери това, което търсеше, а то беше люспа от гърба на Хектор. Малкият дракон й я беше подарил за сбогом при последното му гостуване. Лили спешно се нуждаеше от него.

„Ако някога поискаш да те посетя, може да ме извикаш с помощта на тази люспа. Трябва само да започнеш да стържеш по нея и аз ще дойда.“ — беше обяснил той и една сълза се беше отронила от огромните му очи.

Лили си спомняше това много добре. Само при мисълта, че пак щеше да види зеления дебеличък дракон, сърцето ѝ заби лудо.

Това щеше да е истинско удоволствие.

Лили заключи вратата на стаята си, за да не я безпокоят и потърка люспата.

Нищо не се случи.

Тя започна да търка по-усърдно.

Нищо. Хектор не се появи в стаята ѝ. Странно. Най-вероятно трябваше да помага на господарката си Зурулунда и нямаше време за Лили.

Лили реши по-късно да пробва пак. За да минава времето по-бързо, тя включи компютъра си и потърси в интернет информация за Мандолан.

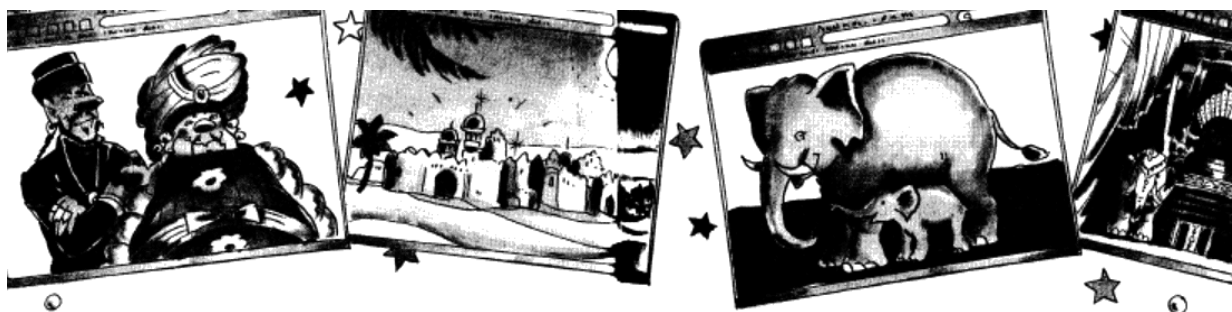

Малко след това на екрана се появи филмче за Мандолан. Така Лили научи много за приказното царство. То имаше двеста и седемдесет хиляди жители и много горещ субтропичен климат. Лили натисна един бутон и един дебел мъж с цветни блестящи дрехи се представи като везира на Мандолан. Аха, понеже гледа толкова важно, помисли си Лили, той трябва да е нещо като крал. Лили се засмя. Той

носеше обеци точно като някаква баба. Значи тази райска птица ѝ беше написала писмо!

До везира стоеше един слаб мъж, облечен целия в черно. Той имаше остър нос, пронизващ поглед и много сребърни пръстени на ръцете си. Лили се досети, че това сигурно е кралският магьосник.

Тя се зачуди защо викат нея на помощ, щом вече си имат магьосник? Но това щеше да го разбере скоро. Лили кликна отново и изведнъж се появи един приказен замък, който беше построен във великолепна пустиня.

Лили се учуди и остана с отворена уста. През цялото време звучеше ориенталска музика, каквато тя не беше чувала досега. Що за инструменти бяха това? Издаваха такъв звук, сякаш те омагьосваха.

В двора на двореца имаше много хора с цветни дрехи и тъмна кожа. Виждаха се дори слонове. Бяха огромни, но с добродушни очи.

Лили притаи дъх: до краката на единия от слоновете имаше дори малко слонче.

— Колко е сладко! — възкликна Лили. — Искам да отида в Мандолан.

Лили разглеждаше сайта като омагьосана. Виждаха се все повече снимки от тази приказна страна. Така тя придоби доста добра представа къде отиваше. Улиците бяха тесни и криви. Имаше и огромен пазар, където се продаваха украшения, дрехи, плодове, зеленчуци и подправки. Лили видя кокошки и огромни чували с ориз. Чу се глас, който извести:

— Мандолан е страна за всеки, който цени изяществото.

Лили подскочи. Нямаше търпение да отиде там. Тя потърка още веднъж нетърпеливо люспата от гърба на Хектор. Ослуша се, но не се чу нито звук. Лили започна да я търка все по-силно и по-силно.

— Кога ще дойде най-накрая?

В този миг се чу трясък на покрива. Лили се стресна и изтича към прозореца.

— Това трябва да е той!

И наистина!

Когато Лили се наведе през прозореца и погледна, видя как Хектор тъкмо се изправяше и се опитваше да запази равновесие върху покрива.

— Хектор! — извика Лили и протегна ръце.

— Лили! — зарадва се Хектор. — Моята скъпа Лили!

Със смел скок Хектор се хвърли първо върху перваза на прозореца на Лили и после в стаята ѝ. Най-накрая тя можеше да прегърне любимия си дракон. Тя го притискаше все по-силно. Хектор направи физиономия.

— Нали ме повика, затова дойдох!

— Имам да ти разказвам толкова много неща! — каза Лили и сложи малкия си приятел върху коленете си.

— Ще продължи ли дълго? — попита Хектор. — Понеже, ако е така, ще трябва преди това малко да се подкрепя.

— Не, няма да отнеме толкова много време — усмихна се Лили. — Няма да умреш от глад. Обещавам ти!

— Добре, тогава разказвай! — каза нетърпеливо Хектор.

Тя му подаде писмото от Мандолан.

Хектор загуби доста време, докато го прочете. После поклати глава.

— Е, какво ще кажеш? — попита нетърпеливо Лили и добави: — Малко ми е странно, но...

— Трябва да запазим спокойствие — отвърна мъдро Хектор. — Не трябва да прибързваме. Значи тронът е омагьосан от зъл магьосник. Ние имаме само една възможност!

Лили кимна. Когато Хектор не продължи мисълта си, тя го подкани:

— И каква по-точно?

Хектор отново поклати многозначително глава и си пое дълбоко въздух:

— Ние трябва веднага... да останем тук!

— Но как? Защо? — не разбра Лили.

— Мила Лили, ти нямаш никакъв опит. Добре, почти никакъв. Или малко опит като магьосница. А с един такъв омагьосан от зъл магьосник трон трябва да се справи Зурулунда.

Лили се ядоса:

— Но писмото е до мен, великата магьосница Лили! И то лично! Това е моя работа. Зурулунда е вече пенсионерка. Нали затова ми даде и книгата?

Тя тръсна гневно глава, обърна се и извади една кутия от чекмеджето си. Докато мислеше, забодде в косата си фибата, която Зурулунда ѝ беше подарила. После каза:

— Между другото Мандолан е известна с превъзходната си храна.

— Аха! — отвърна Хектор.

Лили забеляза как той започна да се облизва.

— Е, ако е така... — Хектор я погледна предизвикателно. — Но имам още един въпрос. Ти току-що каза, че писмото е адресирано до теб и това е твоя работа. Тогава защо искаш да вземеш и мен?

— Ти току-що каза, че аз нямам никакъв опит — отвърна троснато Лили и после добави мило: — Аз се нуждая от теб!

— Разбира се — каза Хектор. — Но за какво съм ти?

— Ами... като мой пазител! Ти си... толкова силен. И толкова умен. И си ми приятел, нали?

Хектор се усмихна поласкан и каза:

— Е, както и да е. Сега ще хапнем ли нещо? Искам да кажа, само така като начало.

— Добре, веднага ще хапнем нещо — отвърна Лили. — Само да намеря в книгата правилните заклинания.

Лили легна по корем, извади книгата изпод леглото си и започна да я разлиства. Какви ли заклинания щяха да са й необходими в Мандолан? В писмото пишеше: „Ние имаме голям проблем“. Аха, ето: „Голям проблем — направи го малък“. Лили си записа: „Лабридум консинистра пируна“. След това записа още няколко заклинания и магии, които тя смяташе, че ще й помогнат по време на пътешествието й. Намери дори противомажия, с която можеше да действа на омагьосани предмети. Всичко беше на листа.

— Трябва много добре да скриеш и да пазиш този лист — предупреди я Хектор.

— Да, знам. Това е правило номер седем: *Никога не губи магьосническото си оборудване!*

Тя продължи да чете в книгата и измърмори:

— Капили дерили актум.

— Ох! — Хектор се намръщи. — Това ще се махне ли най-накрая?

Той посочи с глава и едва сега Лили забеляза, че беше омагьосала косата си. Тя беше станала зелена и беше заприличала на храст.

— Защо? Какво е станало? — не разбираше все още Лили.

Хектор се надвеси над Лили като истински учител и посочи с пръст:

— Мила Лили, правило 7.5 от раздел Б казва: *Трябва да изричаш заклинанията само тогава, когато искаш да правиш магии!*

— Ох, съвсем забравих! Толкова съм развълнувана. Как можах да направя такава елементарна грешка?

— Лили, Лили, Лили! — каза укорително Хектор и поклати глава. — Ако още при записването на магиите бъркаш, какво ли ще стане с омагьосания трон?

— А, да — спомни си Лили. — Омагьосаният трон...

И след като махна зеления храст от косата си, Лили се зачете в книгата. Най-накрая записа заклинанието, което щеше да ѝ помогне за омагьосания трон.

— Така, готова съм! — каза тя. — Може да тръгваме.

В този момент се почука на вратата на стаята ѝ. Беше Леон.

— Лили, отвори! — извика той.

— О, не! Съвсем бях забравила за него!

Леон върна сестра си буквално на земята. Тя се удари по главата. Къде ѝ бяха мислите? Тя не можеше просто така да замине с Хектор за Мандолан. Мама щеше да се върне всеки момент.

Като шепнеше, за да не я чуе Леон, Лили обясни на Хектор защо не могат да тръгнат.

— Мама ще се притесни и ще ме търси навсякъде.

— Но това не е проблем — прошепна Хектор. — Ще замразим майка ти и Леон във времето.

— Замразени във времето? — попита нетърпеливо Лили.

— Да, така за тях времето ще спре. Когато се върнем, ще пуснем времето отново да тече и те няма да си спомнят нищо.

Лили онемя.

— Ти можеш ли да направиш това? — попита тя с невярващ тон.

— Това е едно от най-лесните за мен неща — отвърна гордо Хектор и разпери драконовите си крила. — Зурулунда ме научи на този трик. Аз веднага го изпробвах върху нея. Ха, ха!

Лили се изненада, а Хектор продължи да разказва:

— Често съм замразявал Зурулунда във времето. Най-добре е, точно когато е правила шоколадова торта. Хоп и веднага за нея времето спира. Връщам я обратно, когато съм изял и последното парче торта. Ако имам късмет, може да направи още една, защото не си спомня, че вече веднъж е правила торта.

— Ах ти, измамник такъв! — намигна му Лили.

— Лили, отвори! — тропаше Леон по вратата.

Хектор я погледна и я попита:

— Да го замразя ли сега?

— Още не — отвърна Лили, като се стараеше да говори много тихо. — Трябва да изчакаме, докато се прибере мама. Тогава ще можеш да замразиш и двамата. Така ще решим проблемите си с един замах и ще може да потеглим за Мандолан.

— С какво ще отидем дотам? — попита Хектор.

Лили взе писмото и го размаха пред носа му.

— С помощта на магическия скок — прошепна тя. — Писмото ще ни заведе там, където е било написано.

— Разбира се — изкашля се Хектор.

— А ще се върна както винаги. С помощта на плюшената ми мишка. Тя ще ме доведе директно в детската ми стая.

Лили прибра любимата си играчка в джоба си. После бръкна в гардероба и извади една раница.

— Влизай вътре! Ще трябва да отворя на Леон, а той не трябва да те вижда!

Хектор влезе в раницата и тъкмо когато Лили щеше да я закопчае, той подаде глава:

— Пълнолуние или новолуние е сега?

— Пълнолуние. Защо? — попита Лили.

— За да знам какво заклинание да кажа, така че да ги замразя във времето — отвърна Хектор.

След това се прибра в раницата и Лили отключи вратата. Тъкмо щеше да я отвори, когато чу, че мама се върна. Тя се послуша, изчака, докато мама съблече якето си и влезе в кухнята.

После и тя влезе в кухнята.

— Скоро ще трябва да действаш — прошепна тя на Хектор, който беше в раницата в ръката ѝ.

Лили застана до кухненската маса. Мама тъкмо подреждаше покупките в хладилника. Възможността беше добра, но липсваше Леон. Той се беше скрил в стаята си.

— Леон, виж какви вкусни неща е купила мама — извика Лили.

Малко след това брат ѝ се появи в кухнята. Лили се ухили.

После потупа раницата и попита:

— Е, какво мислите за замразяването?

— Какво? — учуди се мама.

Чу се как Хектор измърмори от раницата: ШИНГАДИВЕЙ...

Бум!

Мама и Леон замръзнаха наред движението си. Очите им бяха ококорени, не се мърдаха и гледаха в нищото. Това беше много призрачно, но и много смешно в същото време.

— Те няма да разберат какво се е случило — каза Хектор и изскочи от раницата.

Промъкна се в хладилника и се чу мляскане.

— О, тези кисели краставички са много вкусни! Ще ги потопя в течен шоколад. Мммм!

Лили се усмихна.

— Хайде, идвай. Трябва да тръгваме — каза тя на Хектор.

Тя хвана дракона за ръка и притисна писмото от Мандолан до сърцето си.

— Идваме! — извика тя и...

... цавуш!

ТРЕТА ГЛАВА

Малко след това Лили отново усети почва под краката си. Трябваше ѝ време, докато осъзнае къде беше попаднала. Около нея се чуваха викове и всички тичаха насам-натам, така че тя не виждаше почти нищо.

Облечени в шарени дрехи танцьори и танцьорки се блъскаха един в друг. Лили май беше попаднала на някакво танцово представление. Оле! Тя се огледа. Пред нея имаше огромна зала. Имаше маса с всякакви лакомства, а около нея бяха насядали много хора. Отзад имаше оркестър.

В мига, в който се беше появила, ориенталската музика беше спряла. Музикантите, които бяха седнали върху възглавници, пуснаха объркано инструментите си. Във въздуха се носеше странна, сладникава миризма. Лили продължи да се оглежда. Таванът беше подпрян от най-малко десет колони.

Стените бяха богато украсени със злато. Пищните полилеи светеха и залата блестеше невероятно.

— Това е истински палат! — възкликна тя.

Тя това и очакваше. Нали поканата, която получи, идваше от двореца на Мандолан. Но такова великолепие не беше дори и сънувала. Тя забеляза, че дори и подът, на който стоеше, беше богато украсен. Беше я страх да пристъпи, за да не го повреди.

Междувременно не се чуваха вече изплашени викове. Всички се бяха успокоили и музикантите и танцьорите я заобиколиха. Един облечен в черно мъж си проправи път из тълпата.

— Какво става? — извика той и се огледа. Той беше единственият, който не беше облечен в цветни дрехи. — Стража, задръжте веднага тази натрапница!

Лили преглътна и му подаде писмото.

— Но нали Вие ме извикахте, като искахте да Ви помогна!

Мъжът в черно хвърли поглед върху писмото и го разпозна.

— Ти ли си известната супер магьосница Лили? — попита невярващо той.

— Не знам дали съм известна — отвърна колебливо Лили. — Но аз съм Лили. Магьосницата Лили, за да съм по-точна. А Вие сте магьосникът на Мандолан, доколкото знам.

Тъкмо искаше да му обясни, че го е видяла в сайта на Мандолан, но се отказа. Искаше всички да си помислят, че има пророчески способности.

Магьосникът беше изненадан.

— Името ми е Абраш — каза колебливо той. — Но ти сигурно знаеш и това.

Лили се усмихна потайно. После се обърна към везира Гулиман, който също си беше проправил път из тълпата и беше застанал до Абраш.

— Позволете да Ви се представя. Аз съм Лили — каза официално тя. — Магьосницата Лили. Вие ме повикахте и аз дойдох. Вие имате проблем и...

— Няма проблем — прекъсна я Абраш.

Но преди магьосникът да успее да продължи, той беше прекъснат от трясък. Хектор се приземи върху масата и счупи много от скъпите съдове.

— Извинявайте. Малко ме задържаха, преди да кацна — каза малкият дракон.

— Ех, Хектор! — засмя се Лили.

— Какво значи това? — попита Абраш и погледна укорително Лили.

Но тя го игнорира. Проправи си път сред хората на Мандолан, които я гледаха изплашено. Лили взе един сребърен поднос и сложи Хектор върху него. После го занесе на Гулиман.

— Това подарък ли е? — зарадва се Гулиман. — Много мило от твоя страна. Носиш ми гущер геко. И колко е дебел. Това е любимото ми ядене!

Лили си пое дълбоко въздух.

— Това не е гущер. Това не е и подарък. Това е Хектор, моят летящ дракон. И мой асистент. Взех го с мен, защото той може да ви помогне да разрешите проблема си — обясни Лили.

— Няма проблем — отвърна грубо Абраш.

— Но Гулиман ми писа, че имате проблем — каза Лили с неразбиране.

— Не говори тук пред хората — каза Гулиман. — Това е тайна.

В следващия миг се чу гласът на Гулиман:

— Почистете залата — и плесна три пъти с ръце. — Никой не трябва да види какво се случва тук. Тронната зала е забранена за влизане. Сега ще видиш за какво говоря — каза той тихо на Лили.

— Трябва ли да го правим? — попита Гулиман. — Нали знаеш, че ми е много неприятно.

— Което трябва си трябва — отвърна Абраш и направи знак на стражата.

— Чакайте! — каза умоляващо Гулиман. — Лейла, моята прислужница, трябва да донесе възглавници. Нали знаеш защо.

Лили като че ли забеляза злорада усмивка и се запита какво ли значи това. Нямахше търпение да разкрие тайната. В този момент по заповед на Абраш се появи един великолепен трон. Копринените кърпи, които го покриваха, бяха отместени и всички можеха да се насладят на великолепието му. Тронът стоеше върху две златни статуи на слонове, между които имаше малки стъпала. Той беше по-висок от човешки ръст. Около трона имаше различни фигури на животни като украса, а облегалката беше обкована със златни паунови пера.

Докато Лили и Хектор се възхищаваха на трона, една красива прислужница донесе цяла камара с възглавници и ги сложи на земята на метър от трона.

— За какво ли са им? — прошепна Хектор.

— Нямам представа! — повдигна Лили рамене. — Може би трябва да седнем на тях, за да се възхищаваме на трона. — После се обърна към Абраш. — Кралят ли седи на тях?

— Не! Да... поне така трябва — отвърна колебливо Абраш.

Той се огледа, като че ли искаше да се убеди, че никой няма да го чуе.

— Точно това е проблемът — изкашля се той. — Кралят трябва да седи там, но горкият той...

— Моят чичо... — допълни Гулиман и започна да плаче, — ... моят мил чичо, нашият любим крал, е мъртъв.

— Той предприе дълго пътуване и сърцето му не издържа. То просто спря да бие — обясни Абраш.

— Съжалявам! — каза Лили и гласът ѝ показваше, че наистина е разстроена.

Въпреки това вдигна рамене, защото все още не разбираше за какво става въпрос.

Гулиман все още плачеше. После изведнъж обясни:

— Нашият истински проблем е този малоумник — каза той и посочи към Абраш. — Моят така наречен магьосник не може да прави магии. Затова имам и проблем с трона.

— Магьосник, който не може да прави магии! — намеси се Хектор и погледна презрително към Абраш. — Това е много смешно. Ха, ха!

— Не ме ядосвай, дребосък! — заплаши го Абраш и обясни високомерно: — Магьосниците работят с илюзия. Те използват трикове.

— Но аз все още не разбирам какъв ви е проблемът? — каза Лили и погледна и двамата нетърпеливо.

Гулиман вдигна чалмата си, почеса голото си теме и обясни:

— Аз трябва веднага да поема управлението на страната. Нашият проблем е, че този трон е омагьосан. Трябва да развалиш магията.

— Но тронът Ви изглежда нормален! — каза Лили. — Мисля, че е много скъп и достоен за всеки крал. Не виждам магия тук.

— Покажи й! — заповяда Абраш.

— Щом трябва — въздъхна Гулиман.

Той започна да се изкачва по стълбите, пое дълбоко въздух, почеса се и седна много внимателно на трона. Но едва бе седнал и хоп... той излетя като тапа.

Тронът просто го отхвърли.

Бум! Везирът се озова точно пред подготвените за него възглавници. Така остана известно време, без да смее да помръдне.

После заплака:

— Все едно и също! Проклетият трон ме отхвърля, като че ли не ме иска. Що за стол е това? Бързо, Лили! Направи нещо! Трябва да развалиш тази магия. Нали си супер магьосница? — Като погледна сърдито Абраш, добави: — Моят магьосник е много глупав, за да ми помогне.

В залата се чу смях. Това не убягна на Гулиман. Той погледна гневно първо към Лили, после към Хектор и изведнъж забеляза прислужницата си.

— Ти си все още тук, въпреки че ти е забранено! А на всичкото отгоре се и смееш!

— Не, господарю! Не се смея. Не бих посмяла — отвърна невинно тя.

— Много добре видях, че се смееш. Как се осмеляваш! — извика Гулиман.

— Не, господарю! Не съм се смяла. Кълна се в душата на майка си, че не бих се осмелила да Ви се смея — отвърна момичето и се хвърли на земята.

— Глупости! Знам какво видях! — настояваше везирът, заповядвайки на стражата. — Хвърлете я в рова със змиите!

— Не разрешавам! — извика Лили.

Тя застана пред Лейла, която все още лежеше на пода пред Гулиман.

— Ако ѝ направите нещо, сам ще се оправяте с трона си, защото аз няма да Ви помогна.

— Имаш ли изобщо представа как да развалиш магията? — попита Абраш подигравателно.

— Разбира се — изстреля отговора си Лили.

После преглътна и събра целия си кураж:

— Нали все пак съм супер магьосница?

— Тя дори е една супер супер магьосница! — добави Хектор.

— И какво е заклинанието? Казвай веднага! — извика Гулиман.

Лили поклати бавно глава.

— Първо ще ми кажете какво ще стане с Лейла — отвърна Лили и хвана Лейла за ръка, за да ѝ помогне.

Гулиман направи отвратена физиономия, поколеба се за момент и каза:

— Тя е свободна и може да ходи, където си иска.

Лейла се хвърли на земята и започна да целува краката на Лили.

— Ще изпълня всяко твое желание — повтаряше момичето. — Бъди моя господарка. Ще те последвам и на край света. Ти ми спаси живота.

— Недей да преувеличаваш! Не съм направила нищо — измърмори Лили и вдигна Лейла от земята, защото ситуацията ѝ беше неприятна.

— Е, ще можеш ли да оправиш трона? Да или не? — притисна я Гулиман.

Лили извади листчето, където беше написала заклинанията за пътуването ѝ до Мандолан. За щастие беше написала всичко необходимо. За момент се поколеба и попита:

- Тронът отхвърляше ли и починалия Ви чичо?
- Това не ти влиза в работата — отвърна грубо Абраш.
- Е, това не е толкова маловажно — отвърна Лили.

Тя четеше заклинанията върху листа, защото се опитваше да намери правилното. В същото време мислите не я оставяха на мира. Изведнъж тя не беше вече много сигурна дали трябваше да помага изобщо.

Колевливо отново прибра листчето.

Абраш я наблюдаваше строго. Но Лили не се изплаши и каза:

— Ако тронът отхвърля всички, ще трябва много добре да избира каква магия да използвам. Първо трябва да разбере...

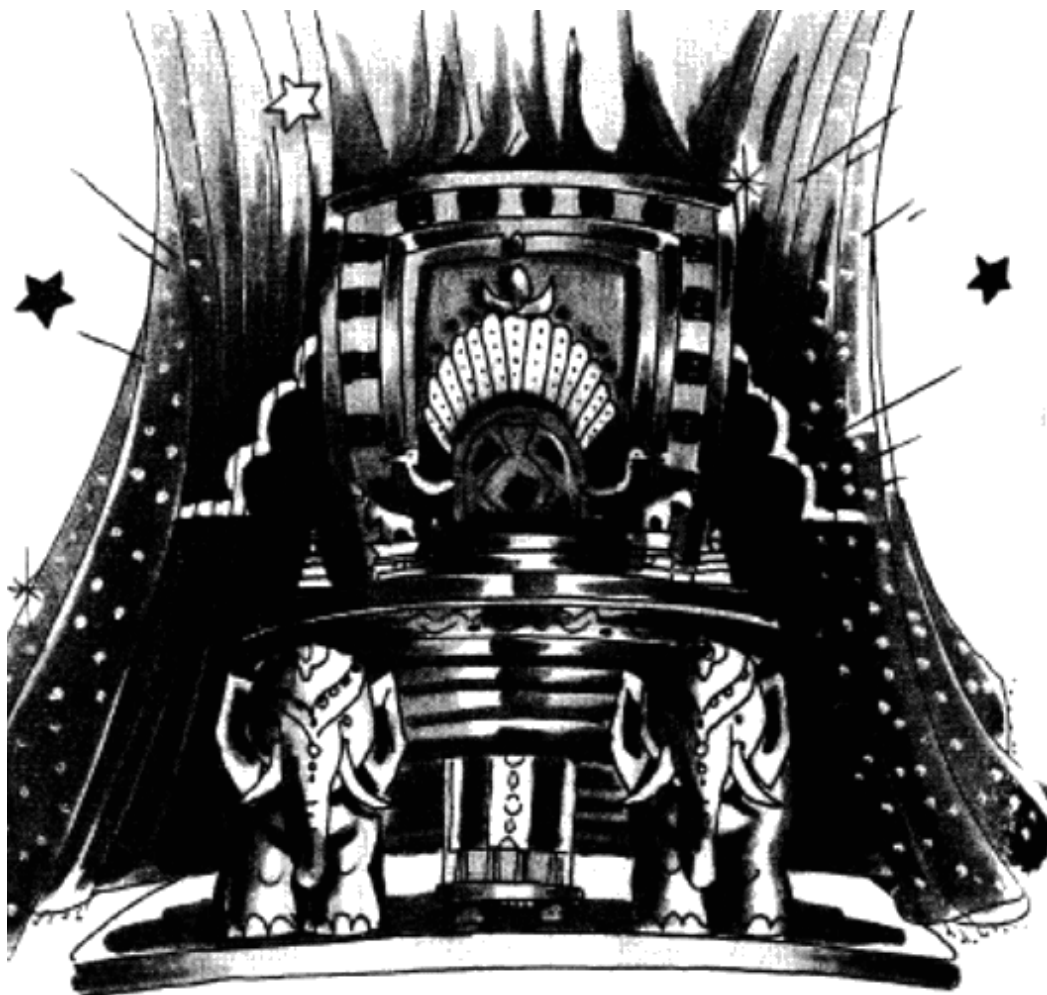
— Можеш ли да развалиш магията. Да или не? — попита отново Абраш.

— Разбира се, че мога — отвърна Лили. — Но в крайна сметка...

— В крайна сметка тя е супер магьосница! — допълни Хектор.

Лили мислеше трескаво. Какво щеше да прави, ако тронът беше така омагьосан, че на него можеше да седне само истинският крал? Може би Гулиман не беше истинският наследник на трона. Тогава на трона беше направена магия, която Лили не искаше да разваля. Тя не искаше да е виновна за това Мандолан да се управлява от крал самозванец. Това нямаше да си го прости никога! Трябваше да спечели време, за да провери това.

— Дай ми листчето с магиите, за да мога аз да разваля магията, надвиснала над трона — заповяда й Абраш.

Само това й липсваше! Веднага й хрумна правило седем, раздел А, Б и В: *Никога не давай на някого книгата или записани на листа магии от книгата. Това не трябва да се случи в никакъв случай!*

— Не е толкова лесно! — започна да заеква Лили. — Трябва... трябва... — После каза изведнъж: — Върху листчето са написани само указания как да направя магическата отвара.

— Магическа отвара? — попита Хектор неразбиращо.

— Да, магическата отвара — повтори Лили и погледна умолително Хектор. — На листчето съм си записала рецептата.

— А, да! Сега се сещам за магическата отвара — каза Хектор и намигна на Лили.

— От какво се нуждаеш за отварата? — попита Гулиман.

— От много специални съставки — отвърна Лили.

— Какви? — настоя Абраш. — Казвай, защото нямаме много време.

— Те не се намират толкова лесно — отвърна Лили.

— Казвай — настоя нетърпеливо и Гулиман. — Ще ти набавим всичко, от което се нуждаеш. Цял Мандолан ще е на твоите услуги.

— Разбира се, само за да ти набавят съставките — поясни Абраш.

— А сега какво? — попита Хектор Лили. Той не издържаше вече от нетърпение.

Лили си пое дъх и попита:

— Имате ли къде да записвате?

Междувременно ѝ бяха хрумнали някои съставки, които щяха да ги търсят поне няколко дни. По този начин тя печелеше време.

— Нуждая се от лава от Везувий, стърготини от африканско дърво, проядено от дървеници, и изпражнение от кенгуру. То трябва да не е изсъхнало.

— Ужас! — извика Гулиман, а Хектор едва сдържа усмивката си. Абраш обаче се усъмни.

— За какво ни е тази отвара? Нали имаш лист със заклинания?

— За заклинанията не се нуждая от листче. Те са много лесни и ги знам — опита се Лили да запази спокойствие.

— Тогава го кажи — заповяда Абраш.

— Ще ти го кажа с удоволствие — отвърна Лили. — Казва се...

— Лили понижи глас. — Маримболо! Просто Маримболо. Разбира се,

Маримболо трон, или Маримболо крак на кон, зависи какво трябва да омагьосваш, или пък каква магия трябва да разваляш. Но заклинанието функционира само с отварата. Тя е различна за различните магии. Зависи какво ще омагьосваш.

Абраш все още гледеше недоверчиво. Не знаеше дали да повярва на Лили.

Но Гулиман го откъсна от размишленията му.

— Хайде, да й набавим съставките. Намери бързо всичко, от което се нуждае магьосницата!

После повика слугите си:

— Заведете гостите ми в покоите за гости. Нищо не трябва да им липсва! Хайде, бързо!

— Нали, чухте? — попита Хектор слугите. — Нищо не трябва да ни липсва. Аз искам шоколадов сладкиш.

Малко след това Лили и Хектор се озоваха в страхотна стая. Подът и дори стените бяха покрити с ориенталски килими. А от прозореца се виждаше целия град.

Хектор се хвърли на огромното легло и подхвърли едно зърно грозде към устата си. Чувстваше се прекрасно. Но при Лили беше различно. Тя беше много недоволна.

— Тук има нещо гнило! — измърмори тя. — Нямам доверие на Гулиман и Абраш. Нещо не е наред. Нямам предвид само странния трон...

Изведнъж нещо я извади от мислите ѝ. Отвън се чу глъчка. Лили се приближи до прозореца. Какво ли ставаше? Пред двореца се беше събрала тълпа от хора. Те носеха плакати, върху които пишеше нещо на чужд език. Лили не можеше да ги разчете. Но тя разбра какво викаше тълпата:

— Нанди е жив! Нанди е жив! Нанди е жив!

Групата се предвождаше от едно момче на възрастта на Лили. Той викаше най-силно и размахваше ядосано юмрук.

— Нанди е жив! Нанди е жив! Нанди е жив!

В този момент от двореца излязоха стражите и взеха плакатите от протестиращите хора. Те ги скъсаха на парчета и изгониха протестиращите.

— Видя ли това? — попита Лили объркано.

Вече не се съмняваше какво трябваше да направи.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Трябва ли да го правим? — попита Хектор, който не беше въодушевен от ентузиазма на Лили. Въпреки това отиде до прозореца и погледна. — Вътре е толкова уютно и скоро ще ми донесат и шоколадовия сладкиш!

— Имаме по-важна работа, отколкото да чакаме някакъв шоколадов сладкиш! — извика Лили нетърпеливо.

Тя постави Хектор в раницата си и тръгна по малката тясна уличка, където се бяха разбягали протестиращите хора. След няколко метра се озова на площад. Множество стражи се лутаха насам-натам. Бяха като рояк пчели и обикаляха покрай сергиите. Май търсеха предводителя на протестната група.

Лили се огледа. Всичко ѝ беше чуждо. Шарените къщи контрастираха на калните улици. Навсякъде се разхождаха хора с цветно облекло. Колко цветен беше Мандолан! Беше като приказка от Хиляда и една нощ! От въодушевление Лили почти забрави страшната сцена, на която беше станала свидетелка.

Тогава погледът ѝ попадна на един змиеукротител. Невероятно! Значи все пак съществуваха такива хора? Мъжът свиреше на флейта някаква странна музика, а от една кошница се подаваше змия, която танцуваше в ритмите на музиката. Мъжът свиреше все по-дръзко. Змията се движеше като хипнотизирана.

— И аз искам такава флейта — извика Хектор, който любопитно беше подал глава от раницата.

Мъжът спря да свири и змията се прибра отново в кошницата. Той бързо извади няколко флейти и ги предложи на Лили. Хектор не можа да се удържи. Той изскочи от раницата, взе флейтите в ръка и започна да ги оглежда като истински професионалист. Той започна толкова горещо да умолява Лили да му купи флейта, че накрая тя не издържа и взе една.

Хектор дори не ѝ благодари, а веднага започна да свири. Но докато свиреше, змията не се показва от кошницата — даже напротив!

Не беше чудно, че тя дори се скри. Отчаян, Хектор също се прибра в раницата. Лили се усмихна.

В този миг тя откри от другата страна на улицата магазин, който много я заинтригува. Тя не можеше да прочете табелата му, но картинките, които бяха нарисувани, недвусмислено показваха какво се продаваше вътре.

— Това не може да е истина... — прошепна Лили. — Винаги съм си мислила, че само в приказките има духове в бутилка. Трябва да вляза и да видя това.

Тя смело се запъти към вратата.

— Какво трябва да видиш? — попита Хектор.

Той беше много любопитен и подаде глава от раницата.

— Само почакай — каза Лили и влезе в магазина.

Беше посрещната от стар мъж със зелени блестящи дрехи. На носа си имаше огромна брадавица. Лили толкова се впечатли от нея, че не можеше да престане да я зяпа. Най-накрая реши да хвърли поглед на полиците. Те бяха отрупани с многобройни пъстри, но празни шишета. Лили попита колебливо:

— Тези шишета ми изглеждат празни. Наистина ли в тях има духове?

— За бога! Да ме обидиш ли искаш? — извика продавачът и се почеса по брадавицата. — Аз съм официалният дистрибутор на кралството. Снабдявам го с всякакви духове в бутилки. Не видя ли табелата?

— Да, видях я — започна да заеква Лили.

— Но може ли да... Искам да кажа, може ли да ми покажете един дух?

— Искаш да пусна някой дух от бутилката?

Лили кимна.

— Не, съжالياвам! Първо трябва да платиш. Онзи, който пусне духа от бутилката, става негов господар и духът му служи вечно.

— И колко струва един дух? — попита Лили, която ставаше все по-любопитна.

Тя веднага изпразни портмонето си на тезгяха. Търговецът се зачуди, защото досега не беше виждал подобни монети.

— Моля те да ми купиш един дух — помоли Хектор, който беше чул всичко.

— Искам да имам дух и да му бъда господар. Човек може ли преди да си го купи, да види духа и да си го избере?

— Нали ви казах вече. Първо трябва да платите и тогава ще може да потъркате шишето. За толкова малко пари ще получите малък дух с не много качества.

— Искам дух — започна да подскача Хектор в раницата. — Моля те да ми купиш дух! Искам дух!

Лили се направи, че не чува виковете на Хектор и продължи да преговаря с търговеца.

— Що за дух ще ми дадете за парите, които имам? — попита тя и започна да търси още монети по джобовете си.

Старецът тъкмо щеше да отговори, когато един от духовете изскочи с гръм и трясък от бутилката си. Лили се учуди и засмя

едновременно. Съвсем случайно се оказа, че Хектор се беше озовал до бутилката и гледаше невинно. От облачетата, които излязоха от бутилката, бавно се оформи духът, който беше голям колкото човек. Това беше младо момиче, което прошепна:

— Господарю, аз съм на Вашите услуги! Благодаря, че избра един много надарен дух от Мандолан. Името ми е Зуки. А как се казваш ти, господарю?

— Какво? — учуди се Хектор.

— Каж ми името си, господарю, за да мога да те назова правилно — повтори Зуки.

— Името ми е Хектор. Не съм гущер, а съм летящ дракон от най-високо ниво — отвърна най-накрая Хектор.

— Благодаря, господарю Хектор, не гущер, а летящ дракон от най-високо ниво — прошепна Зуки. — Винаги съм на твоите заповеди.

Хектор не можеше да спре да се диви на момичето от бутилката. Той ѝ подаде ръка и се усмихна. Зуки не само че му подаде ръка, но и го целуна.

— Тя, тя ме целуна — възкликна Хектор объркано.

Лили се засмя. Но търговецът изобщо не се разчувства от тези романтични игрички. Той гледаше на непознатите за него монети с недоверие. Накрая бързо ги събра от тезгяха и се опита да ги сложи в кесията си. Почти толкова бързо, колкото търговеца, Лили успя да си вземе парите обратно.

— Първо трябва да реша, дали покупката си заслужава — запротестира тя. — Изобщо не съм сигурна дали искам да купя този дух.

Търговецът изскочи като стрела иззад тезгяха. Брадавицата му стана кървавочервена от гняв. Той потърка бутилката на Зуки и — шшшътт — тя се прибра отново в нея.

— Винаги имам един и същи проблем с вас, туристи с раници. Махайте се от магазина ми!

Лили хвана Хектор, навря го в раницата и се приготви да излезе от магазина. Но Хектор не беше съгласен. Той започна да крещи:

— Пусни ме веднага! Искам Зуки! — Той се бореше със зъби и нокти. — Искам Зуки! Зуки! Зуки! Искам! Искам! Искам!

— Сега ще видиш ти какво искаш! — извика Лили и стисна раницата още по-силно. — И аз имам думата тук! Нали става въпрос за моите пари! А и вече ти купих флейтата...

— Давам ти всички мои шоколадови сладкиши за десет години напред! — умоляваше Хектор.

— Да, да! — засмя се Лили.

— За следващите сто, не хиляда години — продължи да моли Хектор.

— Млъкни! — прекъсна го Лили с глас, на който не можеше да се противоречи.

Хектор разбра, че тя не се шегуваше и се укроти. А Лили наистина беше сериозна. Тя забеляза няколко стражи, които бяха по петите на протестиращите. А при тях беше и Абраш. В този миг те забелязаха Лили. Абраш извика:

— Там, момичето с червената коса. Нали ви бях наредил да не я пускате да излиза от двореца. Хванете я и ми я доведете!

Лили веднага разбра, че става въпрос за нея. Без да е направила нищо лошо и да има гузна съвест, тя избяга в съседната улица. Какво ли искаха от нея? Защо ли искаха да я хванат? Тя обаче нямаше намерение да я заловят. Щом Абраш я гонеше, значи не я очакваше нищо хубаво. Какво ли имаше предвид? Все едно. Трябваше да му се изплъзне.

Лили тичаше, за да спаси живота си. Хрумна ѝ, че щеше да е добре да беше поговорила с момчето. Той със сигурност щеше да ѝ обясни много неща, нали и него го преследваше стражата.

Лили тичаше и тичаше. От време на време се обръщаше назад. Стражарите бяха по петите ѝ. Те постепенно я настигаха. Добре че беше тренирала спорт. Но какво беше това? Лили забеляза, че уличките я бяха водили в кръг. Пред нея отново беше площадът, от който преди малко беше побягнала. Ужас!

Нямаше как да се върне назад. Трябваше да търси друга улица. Но веднага я откриха и този път я подгони цяла рота стражари. Ужас! Следващата улица завиваше рязко.

Там изведнъж от една врата се подаде една ръка, хвана я за тениската и я издърпа от улицата.

— Бързо! Влез тук! — прошепна ѝ някой.

Лили нямаше друг избор и се скри зад вратата, която веднага се затвори. Това беше на косъм! Тя чу как преследвачите ѝ притичаха покрай вратата. Беше им се изплъзнала.

Бавно очите ѝ привикнаха на слабата светлина в помещението, което ѝ беше предложило убежище. Някой я хвана за ръката. Лили се изплаши и се отдръпна. Но кой стоеше там? Момчето, което беше търсила.

— Кой си ти и защо ми помогна? — попита Лили.

— Враговете на Гулиман трябва да се подкрепят — обясни момчето с усмивка.

— Но аз не съм враг на Гулиман — каза Лили.

Сега и Хектор се обади. Той извади главата си от раницата и обясни:

— Ние дори сме му приятели и искаме да му помогнем! Аз обаче ще му помогна, само ако ми върнат моята Зуки!

Момчето не разбираше нищо и гледаше към Лили въпросително.

— Искате да му помогнете? — попита накрая той. Представата, че някой доброволно е взел страната на Гулиман, му беше доста непонятна. Той се дръпна крачка назад. — Тогава не искам да имам нищо общо с вас!

— Но ние все още не сме сигурни, че искаме да му помогнем — обясни бързо Лили. — Но Гулиман и Абраш не са ни преки врагове.

— Защо бягате тогава от тях? — попита момчето.

— И аз не знам. Първо трябва да ми се изяснят някои неща — отвърна объркано Лили.

— Кажете последно, дали ти и смешният ти гущер сте негови врагове! Да или не?

— Искам да изясним нещо — каза Хектор. — Аз не съм гущер, а летящ дракон. И не съм смешен, а съм истински. А това тук е една супер магьосница и то истинска. Казва се Лили. А ти кой си?

— Аз съм Муса и ми се иска да съм борец за свобода и то истински. Но не се осмелявам да се боря, защото Абраш убива тези, които се борят и то наистина. А аз си имам само един живот и искам да си го запазя поне още малко и да не свърша в рова със змиите. Наистина!

— А какво значи: „Нанди е жив!“ — попита Лили.

— Много просто. Това значи, че Нанди е жив и не е умрял — отвърна Муса.

— А кой е този тайнствен Нанди? — попита Хектор.

— Нанди е нашият истински крал. Той е жив и здрав, въпреки че Абраш и Гулиман твърдят обратното — обясни Муса. — Скоро Гулиман ще бъде коронован за крал. Трябва да го предотвратят, иначе да не се казвам Муса.

Едва сега Лили започна да разбира. Това беше! Тя трябваше да развали магията, за да може фалшивият крал да се възкачи на престола. Лили поклати замислено глава.

— Ще им осуетят плановете, иначе да не се казвам Лили — измърмори тя и после попита: — Къде може да намерим истинския крал?

— Това е трудно — отвърна Муса.

— Как така трудно?

— По-трудно, отколкото си мислиш — въздъхна Муса.

После ѝ разказа как цял живот се опитва да се доближи до него. Но когато Лили пожела да узнае къде държат краля, Муса се поколеба. Нещо му подсказваше обаче, че може да ѝ се довери. Може би тя щеше да му помогне. Гласът му беше много тих, когато ѝ каза:

— Кралят е в Забранения град.

— Знаеш ли къде може да намерим този Забранен град? — попита Лили.

Муса кимна.

— Тогава да тръгваме, преди фалшивият крал да бъде коронясан.

— Лили, ти нали чу добре? — спря Хектор приятелката си.

— Какво да съм чула?

— Ами решаващата дума „забранен“ — каза Хектор. — Забранен. *Забранен!*

Лили направи физиономия и каза:

— Мили Хектор, аз нали съм магьосница и по-точно супер магьосница?

— Да, но аз исках да те пробвам — отвърна Хектор и спря да се съпротивлява.

Муса щеше да заведе Лили и Хектор до Забранения град, но първо ги предупреди:

— Вратите на града се охраняват много добре и дори във въздуха има летящи шпиони.

— Летящи шпиони? — попита Лили.

— Ще ти ги покажа по-късно — каза Муса.

— Не знаеш ли някой таен път?

— Нали все пак се казвам Муса — усмихна се момчето. — Ще минем през канализацията. Така ще влезем в града под земята. Така никой шпионин във въздуха няма да ни види.

Муса взе една факла и я запали. После отвори предпазливо вратата. Май нямаше никой. Не се виждаха стражари. Можеха да тръгват!

Не след дълго стигнаха до една шахта и я отвориха. Без много да му мислят и тримата се потопиха в подземния свят на Мандолан. Муса осветяваше пътя, а Лили го следваше с Хектор на гръб.

Лили не виждаше нищо, защото миризмата насълзяваше очите ѝ. Дори и след доста време тя все още не можеше да свикне с ужасната смрад. А Муса вървеше все напред. Искаше да е сигурен, че когато слънцето изгрее, градът ще е зад гърба им.

Най-после стигнаха до една желязна стълба, която водеше нагоре. Муса отместил тежкия капак и видял дневната светлина. Но това беше за кратко. Той веднага поставил капака обратно на мястото му и слезе под земята.

— Може да има летящи шпиони. Май летят точно над нас. Абраш ги е изпратил да ни търсят — обясни той.

— Шпиони ли? — попита Лили, която очакваше повече информация.

— Да, Абраш ги отглежда — обясни Муса. — Те са истински врани, на които е монтирал камери на главите. От двореца може да

гледа какво се случва навън. Враните му служат добре и с тяхна помощ той знае всичко за цялото кралство. Те летят навсякъде. Виждаш съм ги дори и в Забранения град — въздъхна Муса. — Трябва да изчакаме, докато небето над нас е чисто. Иначе Абраш веднага ще прати войската след нас и няма да успеем да постигнем целта си.

— Това направо не е истина! — каза Лили и поклати глава. — Абраш каза, че е майстор на илюзиите. Това е разликата с истинската магьосница. Зурулунда може да гледа в бъдещето с помощта на кълбо. Абраш се възползва от технически трикове и монитори.

Муса отново повдигна капака и погледна.

— Не се виждат шпиони!

И тримата бяха много щастливи да излязат от канализацията на Мандолан. Те поеха дълбоко въздух.

Пред тях се простираше равнина. Наоколо не се виждаше нищо, по което човек да се ориентира. Докъдето ти стигаше погледът, имаше само пясък. Въпреки това Муса знаеше накъде да тръгнат и със сигурни крачки закрачи натам. Лили го последва, а Хектор се скри в раницата, за да намери спасение от жарките лъчи на слънцето. Лили също би предпочела да ходи под някоя сянка, но такава нямаше.

Беше много трудно да се ходи на жегата и Лили реши, че са минали часове, когато изведнъж изникнаха очертанията на сгради на хоризонта.

— Това ли е Забраненият град? — попита Лили и усети, че гърлото ѝ е пресъхнало.

Трудно ѝ беше да говори.

— Не, това са портите на Калабригун — отвърна Муса. — Това преведено на твоя език значи: Гробище на края на света. До Забранения град остава още доста път.

— Ще стане интересно — тихо измърмори Лили.

Толкова тихо, че Муса не я чу.

— Наведи се — извика Муса изведнъж.

Лили се опита да се скрие в пясъка и погледна към небето. Там летеше ято врани. Те кръжаха известно време, обърнаха се и изчезнаха в посоката, от която бяха дошли.

— Надявам се да са били доста високо и да не са ни забелязали — каза Муса, който изглеждаше доста притеснен.

— Така е. Нали веднага отлетяха. — Лили се опита да успокои приятеля си.

Тя осъзнаваше каква опасност значеха за тях тези врани. Ако Абраш разбереше, че тя беше на път с бунтовника Муса, за да спасява Нанди, щеше да им попречи с всякакви средства.

Най-накрая те стигнаха до Калабригун — гробището на края на света. Тъкмо минаваха през огромната сива порта, когато Лили забележа усмивка на лицето на Муса. На една руина седеше стар мъж със син тюрбан.

— Почакай тук — помоли я Муса и се затича към стария човек.

След като поговори с него за секунда, Муса се върна със следната новина:

— Имаме късмет. Моро ще ни заведе до Забранения град.

— Мъжът Моро ли се казва? — попита Лили.

— Не, това е Гупта. Оня там се казва Моро — усмихна се Муса и посочи нещо зад гърба на Лили.

Когато Лили се обърна, тя видя един слон, който бавно се приближаваше до приятелите.

— Когато набере скорост, се движи като стрела. Бедуините го наричат Турбо Моро.

Лили и Муса се засмяха.

— Хей, искам и аз да видя какво е толкова смешно — извика Хектор и подаде глава от раницата. — Охо, питомен ли е или хапе?

— И Гупта и Моро са много мили — успокои го Муса.

— Е, тогава да тръгваме — извика Гупта, който междуременно се беше приближил до приятелите.

Той даде знак на слона да позволи на Лили и Муса да го възседнат. Когато Лили все още се колебаеше, дали ѝ се иска да язди слон, Гупта ѝ каза:

— Мисля, че ще имаме посещение — каза той и посочи с глава в далечината.

В този миг и приятелите забелязаха огромен облак от прах.

— Какво значи това? — попита Лили.

— Това са рицари, чиито коне вдигат прах. Почакай, приближават се.

След малко дори и Лили започна да различава конниците. Муса веднага разбра, че са в опасност.

— Това са хора на Абраш. Най-вероятно шпионите му са докладвали за нас и той е пуснал стражарите по петите ни.

— Не може ли да се скрием? — попита Хектор и се пъкна в раницата.

— Твърде късно е — отвърна сериозно Гупта. — Трябва да ни хрумне нещо друго.

Муса застана пред Лили и обяви:

— Ще се бия, ако трябва и до смърт!

А Лили? Тя веднага извади листчето с магиите от чантата си и започна да разсъждава, коя от тях щеше да е най-подходяща. Нямаше такава бойна магия срещу рицари. В този миг Хектор показа глава от раницата, за да провери ситуацията.

— Оле, май имаме голям проблем — каза той и се прибра обратно.

— Това е! Много ти благодаря, Хектор! — извика Лили. — На листчето съм записала: *Голям проблем — направи го малък!*

Ситуацията беше доста напрегната.

Муса се приготви за бой. Лили протегна ръце, затвори очи и изрече: „Лабридум козинистра пируна!“.

В този миг войниците започнаха да се смаяват, докато станаха по-малки дори от Хектор. Муса и Гупта не можеха да повярват на очите си. А Хектор беше въодушевен. Дори Лили се впечатли от това, което направи. Някои от умалените войници искаха да избягат, но предводителят им ги насърчаваше да тръгнат напред. Те се върнаха към огромните по размер Лили и Муса.

Муса не можеше да повярва и прошепна:

— Малките човечета са много смели. Не се отказват лесно!

Хектор също се показва от раницата и извика:

— Май е мой ред да се включа.

— Хей, какво си намислил? Остани си в раницата! — заповяда му Лили.

Но Хектор беше неудържим. Той скочи на земята, застана пред войската и извика с цяло гърло:

— Аз съм истински боен дракон! — при това от ноздрите му излезе огън.

Предводителят избяга, като викаше за помощ. Войниците гледаха вцепенено Хектор.

— Хууу, хуууу, хуууу! — плашеше ги Хектор.

Войниците го гледаха като хипнотизирани. Лили и Муса едва не се засмяха. Но Хектор реши да се направи на още по-страшен. Засили се, опита се да подскочи, или да полети, като това приличаше повече на кунгфу салто. Войниците извикаха от страх, разбягаха се и се опитаха да се скрият в ниската трева. Хектор също заби нос в пясъка.

Но бързо се изправи и попита гордо:

— Е, как беше?

Лили и Муса шумно го аплодираха.

— Благодаря!

— Бяхте прекрасна публика! — каза Хектор и се поклони.

— А войниците завинаги ли ще останат малки? — попита Муса.

— Не, магията не трае дълго, за съжаление — отвърна Лили.

— Не се притеснявай. Там, където отиваме, няма да ни последват, дори и да станат пак големи — успокои Муса новата си приятелка. — Да не губим време! — предупреди той и се качи на слона.

Моро му помогна, като положи хобота си като пързалка, по която Муса се покатери. Лили го последва с Хектор в раницата. Гупта се покачи обаче по крака на слона, който той послушно протегна.

Лили се хвана здраво за шареното одеяло, което беше метнато на гърба на слона. Беше й малко странно, а когато Моро наистина набра скорост, тя леко се стресна. Минаха покрай края на земята и продължиха през безкрайната пустиня.

Що за изживяване! Лили усещаше жаркия вятър, който развяваше косата ѝ. По този начин жегата се понасяше по-лесно.

Хектор се беше настанил между ушите на огромното животно и се наслаждаваше на пътуването.

— Урааа! Урааа! — викаше той въодушевено.

И на Лили започна да ѝ харесва да язди слон. Тя стисна Муса за ръка, който също се беше усмихнал. Май беше забравил тревогите си за крал Нанди.

Едва по залез-слънце те стигнаха до място с разрушени колиби. Лили забеляза, че Муса се натъжи при тази гледка.

— Оттук ще трябва да продължим пеша — каза той.

Лили го погледна с недоумение.

— Тук свършва Мандолан. Не може да продължим.

— А Забраненият град? — попита Лили.

— Той се намира в Ничия земя — обясни Муса. — Гупта и Мороняма да ни придружат там. Никой от Мандолан, а и по принцип никой не се осмелява да ходи в Забранения град.

ПЕТА ГЛАВА

— Аллах да ви пази и помага по пътя! — каза Гупта за сбогом.

Лили и Хектор дълго време изпращаха стария мъж с поглед, докато накрая тръгнаха след Муса, който вече беше поел по пътя към Ниция земя. Те вървяха към залязващото слънце и мълчаха.

След доста време, изморени и изпотени, те стигнаха до зеления бряг на една огромна река. Лили не можеше да повярва. Как така наред пустинята имаше река?

— Това е Мандок — обясни й Муса.

На отсрещния бряг, сред мъгла, се виждаха очертанията на изоставен град. Той изглеждаше призрачен и страшен. Дори и без обяснения Лили се досети кой град беше това. Тя остави раницата на земята и каза:

— Значи това е Забраненият град?

Муса кимна и погледна уплашено нататък. Само Хектор не беше впечатлен.

— Охо, вода! Хайде да се изкъпем! — извика той.

— Не, не го прави! — извика Муса.

Но вече беше късно. Хектор се хвърли с плясък във водата.

— Водата е отровна — извика панически Муса. — Не трябва да изпиеш дори и капка от нея.

Хектор, който безгрижно плуваше извика уплашено:

— Отровна? Олеее!

От уплаха той забрави да плува и за миг се потопи. Появи се на повърхността, като размахваше крака и ръце.

— Излизай веднага! — заповяда му Лили. Гласът ѝ трепереше от притеснение.

Не беше необходимо да заплашва Хектор втори път. Той светкавично изскочи на сушата. Погледна умолително Муса.

— Колко е отровна водата? — попита той.

Коремът му започна да къркори.

— Ох, ох умирам! — извика Хектор, падна на земята и остана да лежи там.

Муса въздъхна и поклати глава. Лили коленичи уплашено до дракона. Хектор затвори очи и изпъшка:

— Сбогом, Лили! Беше ми хубаво с теб.

— Не се шегувай с това! — извика просълзено Лили.

Но Хектор остана със затворени очи.

— Хектор, престани! Плашиш ме! Имам нужда от теб!

— Само така го казваш — отвори Хектор едното си око.

— Не, ти ни спаси от войниците на Абраш — каза тихо Лили. — Представи си само, когато разказваш това, как всички ще ти се възхищават!

— Всички ли? Дори и Зуки?

— Да, дори и тя — потвърди Лили.

Хектор се усмихна и затвори очи. Докато Лили разказваше на Муса коя е Зуки, той направи на Хектор легло от камъни и трева. За да могат да го виждат по-добре, Муса запали и огън.

— Наистина ли е толкова зле? — попита Лили, след като го сложиха да легне. Гласът ѝ трепереше. — Трябва ли наистина да се притеснявам за него?

— Май да — прошепна Муса и се наведе над дракона, когото беше заобичал като скъп приятел.

Лили коленичи до Хектор и го хвана за ръката, която гореше. Малкият дракон стенеше сърцераздирателно.

— Мисля, че има треска — каза тихо Лили.

Тя непрестанно гледаше Хектор, който лежеше до огъня. Изведнъж се стресна от силен писък, идващ от другия бряг на реката. Лили погледна към Муса.

— Маймуни. Цяло стадо маймуни пазят Забранения град — отвърна Муса.

Лили стана и отведе Муса настрани от леглото на Хектор. Тихо прошепна:

— Не можем да чакаме повече. Кой знае какво ще стане утре с Хектор. Той се нуждае от лекар, а такъв можем да намерим утре през деня. Това ще рече, че ще трябва да освободим Нанди през нощта!

— Сега ли? Тъмно е като в рог! Знам, че ще ти прозвучи тъпо, но аз... аз не мога да отида сега там.

На светлината на огъня Лили видя лицето на Муса. Беше пребледнял с широко отворени от ужас очи. Тя въздъхна:

— Ще отида сама. Това е съдбата на магьосницата!

— Лили, моля те да ми повярваш. С радост бих ти помогнал, но аз... — заекна Муса. — Аз...

— Добре — прекъсна го Лили. — Остани при Хектор. И без това не може да го оставим сам.

Муса въздъхна облекчено, а Лили беше благодарна, че по този начин беше спасила честта му. Тя реши да не губи време и отиде до леглото на Хектор.

— Хектор, трябва да замина за малко.

Той отвори очи и прошепна страхливо:

— В Забранения град?

— Да, Муса ще се грижи за теб. Не се тревожи. Ако това ще ти помогне, ще ти обещавам нещо.

— Да ми обещаеш? Какво?

— Трябва да се бориш и да оздравееш и аз ще ти купя Зуки, която се нуждае от теб. Та нали ти си нейният господар!

— Зуки, моята Зуки! — каза Хектор с отпаднал глас и се усмихна. — Ето, и аз имам нещо за теб — каза той и ѝ подаде флейтата, която Лили му беше купила от змиеукротителя. — Това е малък подарък от мен. Може и да ти потрябва. Аз не мога да боравя с нея. Може би ти имаш повече талант.

Лили му благодари, но като че ли буца беше заседнала в гърлото ѝ. Тя нежно погали Хектор по главата. После се изправи решително. Погледът ѝ се плъзна по равната повърхност на водата. Имаше мъгла и макар че Луната светеше, градът не се виждаше вече.

Лили тръгна към брега. Муса я последва. В тръстиката намери малък сал.

— До скоро, Муса. И се грижи добре за приятеля ми! — предупреди го Лили.

Муса кимна. Устните му трепереха. Не можеше да каже и дума. Безмълвно ѝ помогна да потопят сала. Преди да изчезне в мъглата, тя се обърна още веднъж и извика към Муса:

— Ще доведе краля ти! Обещавам!

Муса ѝ махна с ръка и с натезало сърце се върна при Хектор. Скоро Лили вече не се виждаше.

ШЕСТА ГЛАВА

Лили се потопи в мъглата, която се стелеше над реката. Едва виждаше ръцете си, толкова гъста беше тя.

— Нощ и мъгла! — измърмори тя.

Сега ѝ стана ясно какво означаваше това. За щастие Муса беше бутнал сала в правилната посока. Сега трябваше само да я следва. Тя гребеше смело напред. Течението на реката беше много слабо и не отклоняваше много сала ѝ. В мъглата крясъците на маймуните се чуваха много надалеч. Чуваха се и други призрачни звуци. Салът се носеше безмълвно по тъмната вода. Изведнъж от мъглата изскочиха очертанията на огромна порта. Дори и маймуните се виждаха.

Когато Лили закотви сала близо до портата, посрещна я ужасяващ писък. Маймуните я бяха видели и започнаха да я заобикалят.

Лили си пое дълбоко въздух, премина на бегом покрай маймуните и се изкачи по стъпалата към портата.

Една маймуна я дръпна за тениската, а друга я хвана за ръка и се опита да я дръпне настрана. Но Лили успя да ги отблъсне и те веднага се присъединиха пак към стадото си.

От двете страни на портата имаше огромни каменни лъвове, които гледаха страшно. Като че ли всеки момент щяха да изръмжат:

— Влизането в града е строго забранено!

Но Лили не се стресна от тях. Тя се замисли дали тези лъвове някога не са били живи и зъл магьосник ги е вкаменил? Ако беше така, този магьосник можеше по всяко време отново да ги съживи! Но тя не трябваше да мисли за това!

Лили премина решително през портата. Сега на лунната светлина тя видя очертанията на града, или това, което беше останало от него. Имаше само руини. Тук и там стени се издигаха призрачно във въздуха, камъни запираха пътя или се открояваха цели каменни полета. Лили започна предпазливо да се придвижва през руините. Тя се движеше по нещо като пътека, която я водеше все по-навътре в Забранения град. Навсякъде гъмжеше от маймуни.

Лили стигна до един люлеещ се мост, който беше завързан в единия край за руините. Накъде ли водеше? Лили спря за момент. Дали беше разумно да мине по него? Въжетата не й изглеждаха никак сигурни. Цялата конструкция беше нестабилна. Дали въжетата щяха да я издържат? Лили се огледа. Пътеката не продължаваше. Щеше да се наложи да се катери по камъни и руини, ако не минеше по моста. Значи не й оставаше друг избор. Тя предпазливо стъпи върху прогнилото дърво. С притаен дъх правеше крачка след крачка. Колкото повече напредваше, толкова повече се клатеше мостът.

Тряс! Една от дъските под нея се счупи. Лили едва се спаси. Сърцето й заби лудо и й стана горещо. Само това липсваше! Как ли щеше да приключи всичко?

Не трябваше да се колебае. Трябваше да продължи! Трябваше да намери Нанди и да го освободи. Това беше голямата й задача!

— Не се страхувай! — вдъхна си тя кураж. — Народът на Мандолан е в опасност! Трябва да им помогна!

Така тя продължи напред, но изведнъж спря. Какво беше това?

Изведнъж навсякъде се появиха бръмбари. Бяха по стените, по земята и по камъните. Добре че не бяха стигнали до моста! Лили отвърна отворено глава. Дори и по пътя зад нея гъмжеше от бръмбари.

Лили си пое дълбоко дъх. Не трябваше да изпада в истерия!

След като първоначалният ѝ ужас отмина, тя огледа бръмбарите по-добре. И какво да види? Като се вгледаше в тях човек, те изглеждаха като нарисувани и не бяха живи и истински. Лили се усмихна и се сети за нощната лампа на Леон. Тя цялата беше изрисувана с динозаври. Когато се включеше и осветеше стаята, човек си мислеше, че динозаврите са навсякъде по стените.

— Това е! — усмихна се облекчено Лили. — Те не са истински. Точно както при лампата на Леон. Всичко е трик! Трик на Абраш! — После извика високо все едно някой щеше да я чуе: — Няма да се изплаша от един гаден трик на Абраш!

Тя бързо премина моста и продължи по мрачната пътека, докато изведнъж стигна една огромна сграда. Тя имаше купол и беше малко наклонена. Но въпреки това все още беше здрава. Лили забеляза една красиво гравирани врата. Тя предпазливо натисна бравата. Не беше заключено. Лили бавно отвори тежката врата и се осмели да погледне вътре. На бледата светлина се виждаха високи, богато украсени

колони. Лили не можа да прецени големината на залата, но тя беше гигантска. Това се разбра и от ехото, което се разнесе при скърцането на вратата. Посрещна я задушен въздух.

Може би Нанди беше тук? Беше твърде вероятно. Лили нямаше избор. Трябваше да влезе в сградата. Вратата се затвори с трясък. Лили тръгна предпазливо по калния под. Едва когато очите ѝ свикнаха с тъмнината, тя разбра защо в залата миришеше толкова лошо. На купола имаше стотици прилепи. Те почти не помръдваха. Това не беше оптическа измама! Това бяха истински животни и миризмата им беше ужасна.

— Какво да се прави — каза Лили и стисна носа си. — Поне знам, че прилепите не хапят хората. Това, което не знаех обаче, е, че миришат толкова лошо!

Имаше нещо призрачно в накачалите по тавана прилепи. Лили не искаше и да си помисля какво може да стане, ако нещо ги подплаши и те се разлетят.

Така че продължи тихо да се промъква, за да не изплаши животните.

Но какво беше това? В далечината изведнъж проблеснаха две точки. Изглеждаха като очи! И бяха втренчени точно в Лили. Тя притаи дъх. В тъмното не можеше да прецени на кого бяха тези очи. Когато лунен лъч освети образа, тя разбра: това беше чудовище! Беше по-голямо от човек. Изглеждаше много тъмно, а тялото му беше мускулесто и ъгловато, точно като това на роботите. То се приближаваше решително на тънките си крака. Чудовището държеше нещо в ръка, като замахваше с него наляво и надясно.

Меч ли беше това?

— Не ме е страх! Не ме е страх! — каза си Лили, за да си вдъхне кураж.

Но това не ѝ помогна много, а по стъпките на чудовището разбра, че това не беше зрителна измама!

Не беше трик! То беше живо и се приближаваше все повече! Лили отскочи назад и се скри зад една колона. Опита се да се концентрира. Какво ли значеше това? Щеше ли да умре тук в Забранения град? Колебанието ѝ я скова и тя почувства ръцете и краката си като олово. Не беше в състояние да направи и крачка. Всичко в нея ѝ казваше: *Забрави за Забранения град! Остави Нанди.*

Можеш да живееш и без Мандолан и да бъдеш щастлива! Тя напипа плюшената мишка в джоба си. Трябваше само да изрече заклинанието за магическия скок и щеше на часа да се озове в детската си стая. Изведнъж чу вътрешния си глас: *Можеш да живееш и да си щастлива и без Мандолан!*

Да бъде щастлива? Дали можеше да бъде щастлива? Просто така, без да е изпълнила дълга си? Муса ѝ вярваше. Ами Хектор? Не можеше да го остави просто така болен и в беда. Лили скри отчаяно лицето си с ръце. При това тя напипа фибата си.

— Звездната фиба!

Тя ѝ беше подарък от Зурулунда и Лили нарочно я беше взела за това пътуване.

— Ако някога си в беда, тя ще ти даде сила — ѝ беше казала магьосницата.

Лили наистина се нуждаеше в момента от сила и кураж, защото сърцето ѝ щеше да се пръсне. Тя напипа фибата с пръстите си, свали я от главата си и се опита да я види по-добре на лунната светлина. От нея се появи странна светлина. Лили почувства как се изпълва със сила. Тя изскочи от скривалището си. Протегна ръка и показа на чудовището блестящата фиба, все едно беше меч. И какво се случи?

Невероятно! Светлината подейства. Чудовището спря и се закова на място.

Дали щеше да се върне назад? Или пък чакаше Лили да се откаже и да избяга?

Но Лили не мислеше да се отказва. Тя тръгна решително към него, като носеше фибата напред. Чудовището леко се дръпна назад и пак застана на едно място. Но Лили настъпваше все повече, като се приближаваше към него. Сега беше почти до чудовището. То не помръдваше. Какво ли беше намислила Лили? Да не би да беше решила да го повали? Не! Тя знаеше, че то просто ѝ преграждаше пътя към Нанди. Лили мина покрай него, за да намери краля. Горда от смелата си постъпка, тя се обърна назад, за да хвърли последен поглед.

И какво да види? Отзад чудовището беше кухо. Беше като формата за сладки, която използваше мама. Отзад се виждаха различни колелца и лостове. Те се задвижваха от малки маймунки, които отговаряха за механиката. Едва сега Лили разбра. Все пак това

чудовище беше измама. Отново се сблъскваше с един от триковете на Абраш.

— Магьосниците са магьосници на илюзиите! — измърмори Лили. — Единственото, което можеш, е да правиш илюзии, ти, фалшив магьоснико!

Лили се усмихна с облекчение. Беше радостна, че не се беше хванала на трика на магьосника.

— Целият Забранен град е една илюзия, за да не идват тук хората от Мандолан и да не намерят краля си. С този маймунски цирк не можеш да сплашиш магьосница като мен! Аз ще сложа край на това, Абраш! Ще върна Нанди обратно!

Като че ли ѝ бяха пораснали крила и Лили пое в посоката, от която чудовището се беше появило. Скоро стигна до една врата, изкачи няколко стъпала и достигна друга врата, която я изведе навън.

Еха! Намираше се на тераса на покрива на Забранения град.

Лили пое свежия въздух с пълни гърди. Оттук се виждаше не само града с високите му стени, но и реката, която блестеше като сребро.

И тогава, едва при втори поглед, тя видя една огромна клетка за птици, която беше построена между два каменни лъва.

Лили се стресна. В клетката имаше човек.

Кой ли беше той?

Лили ококори очи. Той имаше дълга коса, но Лили веднага разбра, че това беше мъж. Тя вече не се съмняваше кой беше това. Стана ѝ едновременно топло и студено! Това беше крал Нанди. Лили застана със страхопочитание пред него.

Старецът беше с гръб към Лили и само беше дочул, че някой се е приближил до клетката му. Изведнъж каза:

— Ненаситният никога не се задоволява, нали, Абраш?

— Аз не съм Абраш. Аз съм Лили. Дойдох, за да Ви спася.

Нанди се стресна. По гласа беше разбрал, че това наистина не беше Абраш.

— За мен няма спасение — отвърна Нанди, без да се обръща. — Всичко е в реката.

— Майка ми казва, че не е възпитано, когато говориш с някой да не го гледаш в очите — изкашля се Лили.

— Майка ти има право, извинявай — отвърна Нанди и се обърна към Лили.

Той я погледна учудено. Не беше очаквал спасителката му да е едно малко момиче.

Лили посочи оковите, с които беше заключена клетката и попита:

— Ключовете при Абраш ли са?

Нанди кимна и каза:

— Той ги е скрил някъде. Но внимавай, много е подъл.

— Разбира се — отвърна Лили.

Това го беше видяла вече. Започна да търси. Когато погледът ѝ попадна на огромната уста на лъва, оттам изпълзя една змия. Лили се отдръпна.

— Това със сигурност отново е трик — каза си тя.

Тъкмо беше решила да бръкне в устата на лъва, когато змията се появи отново. Беше като истинска. Главата ѝ блестеше, а езикът ѝ съскаше заплашително. По окраската личеше, че беше отровна. Лили се поколеба. Ами ако това не беше трик?

Хрумна ѝ нещо. Тя бръкна в джоба си и извади флейтата, която ѝ беше дал Хектор. Започна да свири. Мелодията звучеше толкова зле, че змията, вместо да се успокои, избяга. Лили видя само края на опашката ѝ.

— Благодаря за флейтата, Хектор — усмихна се Лили.

След това бръкна със затаен дъх в устата на лъва. Все по-надълбоко и по-надълбоко. Изведнъж почувства нещо студено. Хвана го и бързо извади ръка. И какво извади? Ключовете разбира се!

— Лили, ти си много умна и смела! Къде искаш да ме заведеш? — попита кралят, когато тръгнаха на път към реката и извън Забранения град.

— В столицата. При хората Ви, при Вашия трон, крал Нанди!

— О, моят трон — въздъхна Нанди. — Понякога си мисля, че той е само един златен стол. Не е кой знае колко важен...

— Да не искате Гулиман и Абраш да се настанят на него и да управляват Мандолан? — прошепна Лили. — Не мисля, че искате това. Народът на Мандолан има нужда от Вас, истинския крал. Моята задача като супер магьосница е да Ви върна в Мандолан.

Нанди потупа с усмивка Лили по раменете.

— Щом така казваш, смела Лили. Не ми остава нищо друго, освен да те последвам.

Когато се озоваха на другия бряг с помощта на сала, те бяха посрещнати от Муса.

Но Лили веднага потърси с поглед Хектор. Видя, че той дишаше неспокойно, но беше жив. После се обърна към Муса, който гледаше с отворена уста краля си.

— Речено — сторено! — каза тя и го хвана за ръка. — Това е Муса, Вашият най-предан поданик. Той ми разказа за Вас и ни доведе тук.

Муса се поклони и падна на колене пред краля. Но Нанди го вдигна:

— Стани, Муса! Благодаря ти, че си помогнал да бъда спасен. Ако не бяхте вие двамата, щях цял живот да остана в Забранения град.

Муса отново се поклони и каза:

— Когато някой се отнася лошо с хората, трябва да се направи нещо.

— Разбира се, Муса. Ще ми помогнеш ли да предотвратим по-нататъшни несправедливости? — попита Нанди.

— Аз съм на Вашите услуги, кралю! — отвърна Муса и се поклони отново. — Какво трябва да направя?

— Първо трябва да се погрижим за Хектор — намеси се Лили.

Тя разказа набързо на краля какво се беше случило и че Хектор се нуждае спешно от доктор. Нанди веднага направи с помощта на Муса една носилка и още в тъмнината на нощта тримата се отправиха на път.

Муса и Нанди носеха Хектор. Лили вървеше до тях и държеше ръката му. Звездите им посочваха пътя през Ничия земя към Калабригун, Гупта и неговия слон.

— Не! — каза Нанди с глас, който не търпеше отказ, когато научи, че трябва да стигне до Мандолан, яздейки слон.

Той се обърна към Гупта, който беше коленичил пред него от страх и почитание.

— Стани, добри ми човече! Тези двамата тук и болният им приятел се нуждаят по-спешно от помощта ти, отколкото аз. Заведи ги в столицата на Мандолан със слона си. Аз ще тръгна пеш. Ще пристигна навреме, за да могат Абраш и Гулиман да получат заслуженото си. Можете да разчитате на това. Ще се видим отново в столицата — сърцето на Мандолан.

СЕДМА ГЛАВА

Градът беше украсен. На големия площад, където преди беше базарът, беше издигната сцена. Там стоеше някакъв предмет, обвит в шарени кърпи. На Лили и Муса, които влязоха в града, яздейки слона Моро, веднага им стана ясно какво беше това. Тронът, разбира се!

— Подготвили са всичко за коронацията — извика Муса. — Дано Нанди да дойде навреме.

Той помогна на Лили да слезе от слона заедно с Хектор в раницата. Децата благодариха на Гупта и Моро, преди да продължат пътя си. Лили прегърна слона, който беше обикнала много. Моро я погали с хобот по бузата, а очите на Лили се насълзиха.

— Време е да се погрижим за Хектор — каза Лили с тъжен глас, след като дълго време беше махала с ръка на слона и неговия господар.

Муса знаеше какво трябваше да направят.

— Познавам една знахарка. Тя ще му помогне със сигурност.

И той се беше просълзил при раздялата с Моро. Лили обсъди с приятеля си как да минат незабелязано през града, без да бъдат видени от враните на Абраш или от преследвачите на Гулиман. Муса погледна обезпокоено към Лили.

— Веднага ще те познаят по странните дрехи и червената ти коса. Чудя се, че дори те пуснаха през портата на града. Сега нямаме слон, който да привлича вниманието. Трябва да ти намерим други дрехи, но къде? Аз имам само тези, които са ми на гърба.

— Лейла! — извика радостно Лили.

Тя остави учудения Муса и се затича към младата слугиня, която беше разпознала в тълпата.

— Лейла, нуждая се от помощта ти!

— Каквото и да е. Нищо няма да ми достави по-голямо удоволствие от това да ти помогна — отвърна Лейла. — Аз дължа свободата си на теб.

Когато Лейла чу от какво се нуждаеше Лили, тя изчезна за миг и се върна с едно прекрасно сари. Лили изведнъж се превърна в една истинска жена от Мандолан. Е, почти. Тя трябваше да скрие червените си коси под кърпата на сарито. Муса взе раницата с Хектор. Така преобразена, Лили тръгна с Муса по тесните улици на столицата.

Скоро стигнаха до аптеката на знахарката. Там беше пълно с етажерки с шишенца и кутийки, съдържащи всякакви билки и сиропи. В някои от тях имаше странни съставки, за които Лили не беше предполагала, че може да се слагат в лекарства. Бележки върху шишетата показваха съдържанието им: настъргани кости от змии, счупени и не счупени крака на паяци, сварени гъби, потопени във вино жаби, изсъхнал хляб, кристализирала вода, раци със слюнка от лама. На Лили ѝ стана лошо, само докато четеше.

— Какво мога да направя за вас? — попита знахарката и погледна над очилата си.

Лили извади предпазливо малкия си приятел от раницата и нежно го положи на тезгяха.

— О, много е зле — видя знахарката още от пръв поглед и пипна една от червените пъпки, които се бяха появили по цялото тяло на Хектор. — Това не е странна болест, но животното е странно — измърмори тя. — Дракон! Мислех, че са измрели отдавна. Изглежда като гущер с крила. Но не са толкова вкусни!

— Можеш ли да му помогнеш? — попита нетърпеливо Муса.

— Не се тревожете за малкия — успокои ги знахарката. — Един сироп от билки, отрова от змии и мъх ще го оправи. След час ще е на крака.

— Отрова от змии? — попита обезпокоено Лили.

— Не се притеснявай. Май е пил развалена вода?

— Може ли да направим нещо?

— Можете само да чакате и да изпиете по един чай. Върнете се след час. Тогава ще можете да си вземете приятеля обратно — каза знахарката и започна да рови по етажерките, за да намери правилните съставки.

Лили тъкмо се канеше да възрази, защото не искаше да оставя Хектор сам, когато на вратата се почука. Кой ли беше това? Абраш! И то в компанията на главния стражар.

Той веднага разпозна Муса, чиито снимки враните бяха донасяли толкова пъти. Само с един знак на Абраш стражарят хвана Муса. В този миг Абраш забеляза и Лили. Първо я погледна изпитателно, а после дръпна кърпата от главата ѝ, за да се види червената ѝ коса.

— Сега те хванах, ти подла вещице! — извика той.

Запазила присъствие на духа, Лили хвърли кърпата върху Хектор, който все още лежеше безпомощен на тезгяха. За щастие Абраш не го

забеляза. Той продължи да крещи ядосано:

— Казвай веднага! Видях, че отиде в Забранения град. Няма да ти кажа как, но го видях. Аз виждам всичко. А скоро ще знам и всичко! Казвай какво е правилното заклинание, с което да развалим магията върху трона? И не ми разказвай врели-некипели! Да не мислиш, че повярвах на историята с изпращането от кенгуру и Маринмуло?

— Но аз... — започна да заеква Лили.

Ужас! Какво ли е разбрал този Абраш? Лили беше наясно как той виждаше всичко. Нали враните му бяха навсякъде. Беше ги пуснал дори в пустинята. Но дали знаеше, че Лили беше освободила краля? Само ако Нанди беше тук! Със сигурност щеше да ѝ помогне! Но докато ѝ хрумне как да се спасят, Абраш вече заповядваше на стражата:

— Давайте! Да не мислите, че ще се оставя някаква магьосница джудже да ме води за носа?

Стражарят, който все още се занимаваше с Муса, извади сабята си. Но Абраш се осъзна:

— Не, почакай! — извика той. — Отрежи главата първо на приятеля ѝ. Той я заведе в Забранения град. От магьосницата може все още да имаме нужда. Освен това искам тя да види как аз ще разваля магията на трона. Така ще се научи да уважава Абраш, великият магьосник!

Стражарят забодя меч в дрехите на Муса. За щастие не го прободя дълбоко.

Но Лили чу стенанието му.

— Кажи какво е истинското заклинание! Или трябва да убия приятеля ти?

— Не казвай нищо! — извика Муса. — Ще издържа!

Лили видя как мечът се забива още по-надълбоко. От ризата на Муса потече кръв.

— Спри! — извика Лили. — Предавам се.

С треперещи пръсти тя бръкна в джоба на панталоните си.

— Тук е всичко, от което се нуждаеш, негодник такъв! — каза отчаяно тя и подаде листчето със заклинанията на Абраш.

— И ти ако си супер магьосница! — засмя се Абраш. — Ти вече не си опасна. Сега аз съм супер магьосник, а ще стана и супер крал!

Той се въртна и излезе от магазинчето, без дори и да погледне Лили и Муса. Стражарят го последва. Едва бяха излезли, когато борбеността на Лили се събуди.

— Не, в никакъв случай няма да се предам! Да ги последваме. Към пазара! — извика ядосано тя.

Но изведнъж се поколеба и се обърна към тезгяха. Махна кърпата от Хектор и го погледна загрижено. Знахарката продължаваше да търси нещо по рафтовете. Дори не беше забелязала какво се беше случило.

— Тя има проблеми със слуха — обясни Муса. — Но е много добра лечителка!

Лили погали Хектор по челото за сбогом.

— Ще те оставя за малко сам. Няма друг начин. Но ти ще се справиш, приятелю мой! Зуки ще се радва да те види отново!

Малко след това Лили и Муса пристигнаха запъхтени на пазара. Нанди все още не беше дошъл.

— Дано да е тук навреме! — измърмори загрижено Лили.

Под звуците на фанфари Гулиман и Абраш се качиха на сцената.

— Скъпи народе на Мандолан! — започна Гулиман. — Дойде денят, в който ще ви подаря нов крал.

— Той има предвид, че ще подари сам себе си — обясни Абраш.

— Уууу! — извикаха хората, които не бяха въодушевени. — Не искаме нов крал. Искаме си Нанди!

Абраш бързо се намеси.

— Станете свидетели на това как новият ви крал ще се качи на трона! — после даде знак на Гулиман да се качи на трона.

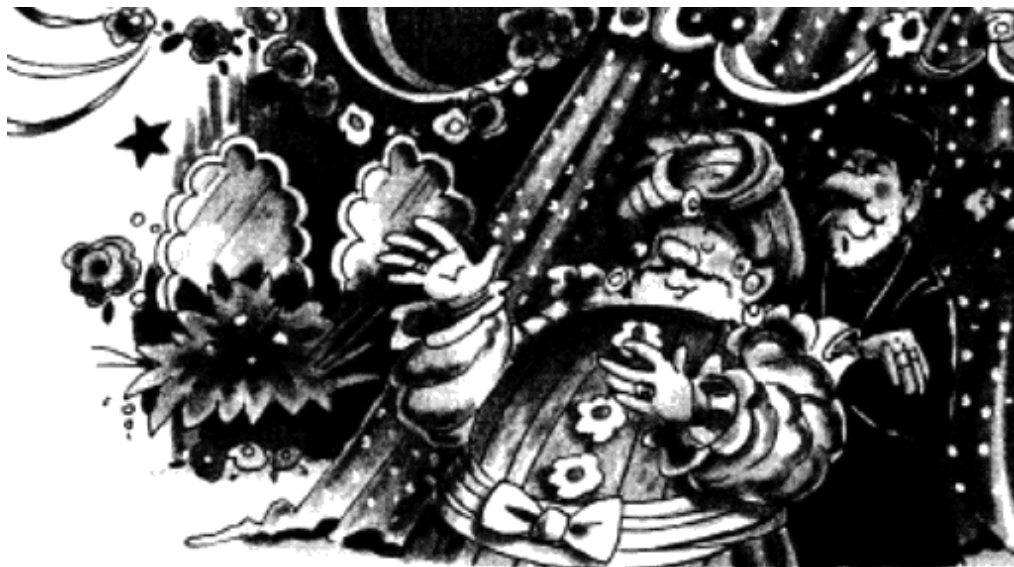
— Почакай, докато не съм забравил — прошепна той на Гулиман. После му подаде отварата, която беше приготвил по рецептата на Лили. Гулиман хвърли поглед на странната течност и видя, че отгоре плуваха кафеникави неща.

— Да не би това да е онова, за което си мисля? — попита отвратен той.

— Пий, ако искаш да се качиш на трона — заповяда му Абраш.

Не можа да скрие злорадата си усмивка. Гулиман потръпна, но въпреки това сложи шишето до устните си, вдигна глава назад и започна да пие. После тръсна глава:

— Ужас!

Междувременно слугите бяха махнали покривалото на трона. Гулиман се качи по стълбите. Величествено произнесе магическата дума: „Маримболо!“ и седна. Но тогава се случи: едва бе седнал и излетя на земята.

Бум!

Озова се на твърдата земя, точно пред ликуващата тълпа.

— Там ти е мястото, в мръсотията! — викаха хората.

Още преди да се изправи на крака, Гулиман започна злобно да крещи:

— Стража, хвърлете ги всички на лъвовете!

Но вместо това, всички се смееха. Никой не го взимаше на сериозно, дори и стражата.

— Скъпи народе на Мандолан — чу се гласът на Абраш от сцената. — Чуйте, какво имам да ви кажа.

Народът се успокои и се приближи до сцената.

— Тронът сам ще реши кой е новият крал — каза важно Абраш. — Аз ще седна на трона и вие ще видите, че той ще приеме новия крал!

Лили и Муса се спогледаха. Не знаеха какво да мислят. Значи това беше намислил Абраш? Искаше да развали магията с помощта на Лили и нейните заклинания, но не заради Гулиман, а заради себе си. Какъв подъл човек! Не им оставаше нищо друго, освен да гледат какво щеше да се случи.

— Ох, ще стане лошо! Къде се бави Нанди? — каза отчаяно Лили. — Всичко беше напразно. Ние закъсняхме!

Муса прегърна приятелката си, за да я успокои. Той също се огледа, за да види идва ли Нанди и каза съкрушено:

— Не може и не трябва да става така! Аллах трябва да е на наша страна! Усилията ти трябва да бъдат възнаградени!

— О, не! — извика Лили, като видя, че Абраш вади нейното листче от джоба си.

Това беше листчето с нейните заклинания.

— Една магьосница никога не трябва да допуска някой да ѝ вземе записките... — прошепна Лили. — Правило номер 7, параграфи А, Б и В.

Абраш започна да се изкачва по стълбите към трона и тълпата замлъкна. Всички искаха да видят дали тронът ще изхвърли и Абраш. Лили се извърна. Не искаше да гледа това.

Тогава един вик „Лили!“ разцепи тълпата. На Лили ѝ спря дъха. Така можеше да вика само Хектор! Той беше оздравял и летеше над площада. Още докато летеше извика:

— Къде е Зуки? Ти ми обеща!

— Той си е както преди, милият ми Хектор! — измърмори радостно Лили. Но нямаше време за поздравяване, защото на Лили веднага ѝ беше хрумнало нещо. Тя извика: — Хектор, виждаш ли листчето, което Абраш държи в ръка? Трябва да ми го донесеш! Спаси листчето, моля те!

Хектор направи завой и литна нагам. После се хвърли върху Абраш. Но той го забеляза и малко преди Хектор да го хване, той се изплъзна. Хектор профуча покрай него и се приземи в цветните храсти. Публиката въздъхна разочаровано. Лили не смееше да диша. Погледът ѝ беше прикован в листчето.

— Трябва да направиш нещо, нали си супер магьосница? — викна отчаяно Муса.

Лили си пое дълбоко въздух. Тя знаеше, че ако не направи нещо, погрешният човек щеше да се настани на трона и всичките ѝ усилия щяха да са напразни. Трябваше да спечели малко време, докато дойдеше Нанди. Тогава всичко щеше да се оправи. Но какво трябваше да направи сега?

— Направи магия! — извика Муса.

Да направи магия? Да, но каква? Лили мислеше трескаво. Ако книгата ѝ беше тук, щеше веднага да измисли нещо. Но, почакай! Изведнъж ѝ хрумна нещо. Какво беше заклинанието, с което Лили беше смалила стражата? Ако смалеше Абраш, това щеше да помогне. Но заклинанието беше на листчето, което беше в ръцете на Абраш... Трябваше да си го спомни! Тя се сети за началото. То беше „лабридум“. Но как беше след това? Дали беше козинистра или екзинистра? Лили мислеше трескаво. Козинистра или екзинистра?

— Направи нещо с помощта на магия! Той вече се качва. Скоро ще седне! — извика Муса.

— Козинистра или екзинистра беше? — попита Лили.

— Няма значение! Просто пробвай! — помоли я Муса.

Лили вдигна ръце напред и извика:

— Лабридум екзинистра пируна!

Всички се бяха втренчили в сцената. Лили забеляза, че Абраш започна да става все по-дебел. Поду се целият. Ставаше все по-кръгъл. Невероятно!

— Не исках да става така! — извика Лили. Беше й смешно, защото Абраш изглеждаше много комично. Толкова дебел и кръгъл нямаше да може да се побере в трона.

В този миг Хектор се появи от храстите. Той погледна стеснително към публиката. Хората гледаха с учудване преобразования Абраш и не бяха сигурни дали имаха право да се смеят на все по-дебелия Абраш. Те просто се чудеха.

— Хектор! Донеси ми бележката! — извика Лили. — Тя си е моя!

Хектор все още беше зашеметен, но веднага разбра за какво става въпрос. Той скочи към Абраш. Щеше ли да вземе бележката от ръцете му? Не! Той ухапа Абраш по дебелия задник. Абраш извика от болка и пусна бележката. Злодеят беше станал толкова дебел и безформен, че дори не можеше да се наведе. По лицето му се четеше болка. Явно Хектор не беше ухапал само кафтана му. Той се беше пукнал като балон. Въздухът започна да излиза със свистене. Абраш се понесе във въздуха като спукан балон. Мина покрай пазара и се издигна високо в небето на Мандолан.

Зрителите започнаха да ръкопляскат, докато Абраш стана като малка точка в небето. Лили си проправи път до сцената и прегърна Хектор.

— Хектор! Хектор! Ти си моето съкровище! Ти спаси всички ни!

— Разбира се! Това спада към задачите на един магически дракон! Да не си очаквала нещо друго?

Зрителите ръкопляскаха и радостта им нямаше край. Но този аплауз не беше предназначен само за Лили и Хектор, а и за крал Нанди, който се беше появил на площада.

— На трона! На трона! — подканваха го те. — Преди някой друг да се е настанил там!

Крал Нанди се качи гордо на сцената и се отправи към трона. Народът започна да ликува, когато той, естествено, не беше отхвърлен от трона. Музикантите започнаха да свирят една весела мелодия, която Лили беше чувала вече. Тя влизаше в душата и действаше почти като магия. Нанди вдигна ръце и народът замлъкна, за да го чуе какво ще каже.

— Мили народе на Мандолан, радостен съм да бъда пак сред вас, а съм истински щастлив, че вие запазихте верността си към мен. Ще подаря живота на моя властолюбив племенник Гулиман, но ще се погрижа за това той никога повече да не причинява зло на някого.

— Да живее, Нанди, нашият крал! — започнаха да викат всички.

Нанди кимна и продължи:

— Мили мои, искам да ви представя някой, без чиято помощ днес нямаше да съм тук на трона си. Това смело момиче ме освободи от Забранения град, където злият Абраш ме беше затворил с помощта на триковете си.

Нанди стана от трона, за да покани Лили при себе си. Но къде беше тя? Преди малко беше тук?

Лили беше останала на площада, докато се убеди, че кралят ще седне безпроблемно на трона. Когато видя, че той не беше отхвърлен, тя разбра, че задачата ѝ е приключила. Беше време да изпълни обещанието си към Хектор.

— Искам най-накрая да отида при Зуки! — викаше той. — Не мога да чакам повече! Ти ми обеща! Аз искам! Аз искам!

На Лили ѝ се искаше още малко да попразнува заедно с хората на Мандолан, но обещанието си беше обещание. Търговецът не се зарадва, когато видя в магазина си странното червенокосо момиче и гуцера ѝ. Но Лили веднага отиде до правилната бутилка и я потърка. Шшшууупп! И Зуки изскочи. Хектор стоеше като вцепенен. Беше влюбен до уши. Зуки също беше впечатлена от погледите на Хектор.

Когато Лили изпразни цялото си портмоне на тезгяха, търговецът се зарадва и очите му светнаха.

— Гълъбчета, може ли да ви смутя? — прошепна Лили в ухото на Хектор.

— Гълъбчета? Какво е това? — попита Хектор.

— Не е нещо за ядене — усмихна се Лили. — Така се казва на хора, които са влюбени и не виждат нищо друго. Искам да говоря с теб насаме. Няма да трае дълго.

Хектор целуна Зуки по бузата, после излезе с Лили пред вратата на магазина.

— Трябва да те оставям. Оставям те в добри ръце и можеш да се върнеш при Зурулунда, когато пожелаеш.

— Разбира се, че ще се върна при Зурулунда! Но няма да е сега, а може би и Зуки ще дойде с мен...

— Както и да е. Ти ще си решиш. — Лили не се и съмняваше, че Хектор щеше да се справи. — Но заради моето връщане има един малък проблем.

— Проблем ли? Не мога да ти помогна. Сама ще се върнеш. Нали ти си магьосницата? — изръмжа Хектор.

— Връщането не ми е проблем — прошепна Лили.

— А кое? — попита Хектор.

— Замразяването във времето — обясни Лили. — Мама и Леон са замразени във времето, нали си спомняш?

— Ами тогава ги размрази — предложи Хектор.

— Но аз не знам как! — призна си Лили. — Това беше твоя магия.

— Разбирам, нуждаеш се от истински дракон за целта! — каза гордо Хектор. Той придърпа Лили настрани и ѝ прошепна магическите думи. — Но това ще функционира само днес. Нали знаеш, че е зависимо от положението на Луната?

— За днес ми е достатъчно — отвърна облекчено Лили, като целуна Хектор.

После се запъти към площада. Трябваше да се сбогува с още някого. Когато стигна там, тя чу речта на Нанди към народа му. Тъкмо споменавахе, че Муса ще стане негов дворецов маршал.

— Той ще ми помага да държа далеч от Мандолан всичките злини на света.

— Да живее маршал Муса! — извикаха хората.

Изведнъж Муса забеляза Лили сред тълпата и я заведе на сцената. И тя беше посрещната с аплодисменти.

— Съвсем разбираемо е, че помогнах — каза тя като си пролича, че ѝ беше неприятно да стои на сцената.

Тя дръпна Муса настрана, погледна го в очите и каза тихо:

— Скъпи Муса, това беше едно страхотно приключение, но не мога да остана още дълго. Не знам как да ти го кажа... но трябва да те напусна.

Муса я погледна изненадано и попита:

— Завинаги ли?

— Надявам се не — каза Лили и почувства как той я притегли към себе си.

Лили избърса очите си, пое си дъх и чу Муса да казва:

— Със сигурност ще се видим пак. Така е писано!

После се замисли за момент и бръкна в джоба си.

— Вземи това — музика за душата, за да не ме забравиш!

После ѝ пхна едно пакетче в джоба. Лили беше много развълнувана, гласът ѝ трепереше:

— Благодаря ти, Муса! Ще ми... липсваш! Довиждане, господин маршал!

Муса също взе да подсмърча. Той се обърна бързо и се запъти към двореца. След няколко крачки спря, обърна се и извика:

— Знам какво е първото нещо, което ще направя като маршал.

Лили дълго гледа след него. Тя бръкна в джоба си и извади плюшената мишка, която щеше да я заведе вкъщи. Но не я притисна до сърцето си, а погледна към двореца. По-точно казано погледна към малкото прозорче на лявата кула на палата. Изведнъж то се отвори и Лили се усмихна. Някой ѝ махаше от далечината. Изведнъж множество врани полетяха във въздуха. Това бяха враните, които Муса освободи от задължението им да бъдат шпиони.

Лили се засмя.

— Довиждане, врани! Довиждане, Мандолан! Довиждане, мой мили Муса!

След миг Лили се приземи в стаята ѝ. Беше ден, но в жилището беше много тихо. Странно! Тогава се сети, че Хектор беше приспал всички.

— Точно както в приказката за Спящата красавица — каза Лили и се усмихна. — Сега ще ги целуна и ще ги събудя!

Тя отиде в кухнята, качи се на табуретката и целуна мама по бузата. Но мама не се помръдна.

— Целувка няма да помогне. Трябва да използвам заклинанието — каза Лили и се помъчи да си спомни правилните думи. После застана пред двамата замразени и каза магическите думи.

В този миг Леон изхвърча от кухнята, а мама каза:

— Лили, защо вратата на хладилника е отворена?

— Ехо? — отвърна Лили. — Не мислиш ли, че сама си виновна за това? Ти слагаш покупките в хладилника.

— О, да! Имаш право. Къде са ми мислите... — извини се мама.

Лили се усмихна и изчезна в стаята си. Когато мина покрай хола, тя се спря за момент. Разбира се, усмихна се тя. Леон седеше точно като везир в креслото на мама. И чакаше ли, чакаше. Дали щеше да излети днес? Може би Лили трябваше да намери подходящата магия? Но не сега. Тя затвори вратата на всекидневната, за да може негово величество да остане необезпокояван и отиде в стаята си. Легна на леглото и сви дясната си ръка в юмрук.

— Еха, що за приключение само!

После застана до прозореца и погледна навън.

— Палатите и дворците нямат значение. Вкъщи е най-хубаво! — каза тя, защото се радваше да е сред нещата, които ѝ бяха познати.

Искаше още малко да помечтае за Мандолан. Сгуши се в любимата си възглавница и затвори очи. Но нямаше спокойствие. Изведнъж се чу гласът на мама, която викаше. „Май везирът ще литне“ помисли си Лили и се засмя.

Леон влезе в стаята ѝ, без да чука.

— Искаш ли да си играем? — попита той.

— Разбира се — усмихна се Лили. — С теб винаги, везире мой!

Тя бръкна в джоба си и извади пакетчето. Това, което ѝ беше дал Муса. Отвори го с нетърпение и оттам изпадна един диск. Сложи го в уредбата и се чу музика, която ѝ беше позната, но звучеше странно. Лили започна да танцува. Леон я гледаше учудено. Тя го хвана за ръка и започна да танцува с него.

— Що за музика е това? — извика Леон.

— Имам я от един приятел — отвърна Лили и се обърна. — Тази група е много известна в неговата страна. Казва се дворецов оркестър на Мандолан.

После продължи да танцува, почти като влюбена...

Издание:

Автор: Книстер

Заглавие: Лили Чудото и пътешествието до Мандолан

Преводач: Марина Михова

Година на превод: 2014

Език, от който е преведено: Немски

Издание: Първо

Издател: A & T Publishing Ltd.

Град на издателя: София

Година на издаване: 2014

Тип: Повест

Националност: Немска

Печатница: ПК „Димитър Благоев“

Редактор: Благовеста Цветкова

Художник на илюстрациите: Биргит Рийгер

ISBN: 978-954-9436-95-2

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/1985>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.